

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddział w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5. Przedstawicielstwa: w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, ul. Toruńska 22 w Inowrocławiu, ul. Toruńska 1 w Gdyni, Starowiejska 19.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2.95 zł. miesięcznie, 8.85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.34 zł. miesięcznie, 10.01 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6.95 zł., zagranicę 9.25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 3316, 3326, Administracja 3315, — Oddział w Bydgoszczy 1299. Przedstawicielstwa: Toruń 1546, Grudziądz 1294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 8.

BYDGOSZCZ, czwartek dnia 10 stycznia 1935 r.

Rok XXI.

Rachunek.

Dwutygodnik „Nowa Myśl“, organ Zjednoczenia Chrześcijańsko-Społecznego, zamieścił w swym pierwszym numerze tegorocznym pod powyższym nagłówkiem artykuł, którego autor zastanawia się nad pytaniami, czem Polska być powinna, jeżeli ma spełnić swoją misję historyczną, jaką dzisiaj jest i co katolicy zrobić powinni, ażeby odzyskać utracony wpływ na bieg wypadków w Polsce.

„Myśl i duch ludzki — pisze „Nowa Myśl“ — są dzisiaj w okresie walki; walki, jaka ma zdecydować o obliczu świata, jego sprawach, jego strukturze i ustroju. Walka ta rozgrywa się na olbrzymim froncie o światopogląd chrześcijański i pogański, o Chrystusa, Jego prawdy i idee, wyrazem jakich ma być Królestwo Boże na ziemi.

Jeżeli walka o ten światopogląd ma na całym obszarze kuli ziemskiej znaczenie decydujące, to dla Polski stanowi ona moment, który bezapelacyjnie rozstrzyga o pełnym, historycznym i wartościowym istnieniu Polski lub sprowadzi ją do rzędu tych rodzin, egzystencja których zależna jest wyłącznie od zmiennej konjunktury politycznej i układu sił i warunków społecznych. Polska może i musi być oparta w swoich najistotniejszych podstawach o wartości chrześcijańskie i katolickie. Bez tego istnieć nie może albo musi istnieć połowicznie.“

Jest to i nasze przekonanie. Polska musi być katolicką albo jej wcale nie będzie. Ale chcąc nią być, winna dbać o to, aby całe ustawodawstwo, całe życie, wszystkie zarządzenia władz prześlągnięte były duchem chrześcijańskim, aby przedewszystkiem wychowanie młodego pokolenia zgodne było z duchem katolickim, aby społeczeństwo chroniono od wszystkiego, co z duchem katolickim jest sprzeczne.

Czy w roku ubiegłym życie w Polsce się tak układało?

„Nowa Myśl“ odpowiada na to pytanie przecząco i stwierdza: „Gdybyśmy mieli możliwość przetrwania tych wszystkich środków materialnych i moralnych, zabiegów, wysiłków, usiłowań i rezultatów, jakie ze strony obozu wrogiego katolicyzmowi włożono w akcję destrukcyjną, niszczylielską, dynamitową, to głębokie przerażenie musiałyby ogarnąć wszystkie umysły nad obrazem tej pasji rozmachu, tego duchowego i społecznego komunizmu współczesnego pogaństwa, jaki wprowadza się wszelkimi drogami — poprzez książkę, prasę, kino, teatr, trybunę i sięga od umysłów nawpół analfabetycznych aż do szczytu intelektu polskiego... Ataki na dom, na rodzinę, na Kościół nabierają cech systematycznej powszedności. Najmłodsze pokolenia szkolne oplątane są jakimiś nieuchwytnymi, ale niebezpiecznymi i zatrującym łąkami. Sekciarstwo i organizacje wybitnie bezbożnicze płyną po szerokiach i swobodnych wodach pod pełnym żaglem.“

„I oto w tym rachunku — tak kończy „Nowa Myśl“ swoje rozpatrywanie dzisiejszej sytuacji — z dojmującą przykrością. trzeba powiedzieć, że ze strony czynników państwowych i administracyjnych, jakie nietylko z tytułu obowiązującego konkordatu, ale nadewszystko z racji charakteru swojego winny stać

Opozycja dała za wygraną.

Projekt Konstytucji bez poprawek stronnictw demokratycznych.

Warszawa, 9. 1. (Tel. wł.). Komisja konstytucyjna Senatu po zamknięciu dyskusji szczegółowej nad projektem konstytucji odroczyła swoje obrady do piątku, ażeby pp. senatorom umożliwić zgłoszenie poprawek. Termin zgłaszania poprawek upłynął w dniu wczorajszym. Jak się okazuje, stronnictwa opozycyjne nie skorzystały z możliwości ponownego sformułowania swoich zastrzeżeń i poprawek żadnych nie zgłosiły. Jedynie senator Makarewicz ze Zjednoczenia Chrześcijańsko-Społecznego zgłosił poprawki, które idą w kierunku zabezpieczenia niezależności sądów i swobód obywatelskich.

Poprawki referenta sen. Rostworowskiego jak i sen. Makarewicza przegłosowane będą na posiedzeniu komisji konstytucyjnej w najbliższy piątek.

Stronnictwa opozycyjne, nie zgłaszając poprawek, chcą podkreślić, że za projekt konstytucji w formie, w jakiej się znalazł pod obradami Senatu, odpowiedzialności nie przyjmują, tem bar-

dzie, że próby przekonania senatorów z BBWR. o szkodliwości projektu speliły na niczem.

Naszym zdaniem taktyka stronnictw opozycyjnych nie jest szczęśliwa. Mimo przekonania, że sanacja wszystkie poprawki odrzuci, należało poprawki zgłosić, aby społeczeństwu raz jeszcze pokazać, jak daleki jest sanacyjny projekt konstytucji od pojęć rzeczywistej dobrze pojętej demokracji. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że większość społeczeństwa nie zdaje sobie sprawy z ustroju, jaki sanacja zamierza urzeczywistnić. W tych warunkach poprawki opozycji mogłyby się w poważnym stopniu przyczynić do wyjaśnienia społeczeństwu sytuacji. Szkoda, że opozycja tej swej roli nie zrozumiała. Jest to znów jeden z tych błędów, jakie opozycja popchnęła już niejednokrotnie (np. nie biorąc udziału w wyborze prezydenta Rzeczypospolitej i wycofując się z dyskusji nad tezami konstytucyjnymi w

Sejmie). Błędy te stanowiska opozycji w opinii publicznej nie wzmocnią. — Red. „Dziennika Bydgoskiego“.

Czy minister Beck przemówi?

Komisja budżetowa Sejmu wznawia swe obrady.

Warszawa, 9. 1. (Tel. wł.). Komisja budżetowa Sejmu po przerwie świątecznej wznawia swe obrady w jutrzejszy czwartek. Na porządku obrad znajdzie się budżet ministerstwa spraw zagranicznych. W kołach politycznych przypuszczają, że minister p. Beck przy tej okazji wygłosi przemówienie o sytuacji zewnętrzo-politycznej Polski. Czy przypuszczenia te się sprawdzą, w tej chwili nie wiadomo. Członkowie klubu BB. na odpowiednie pytanie odpowiadają z wielomówiącym uśmiechem. Nie ulega jednak wątpliwości, że i oni faktycznych zamiarów ministra Becka w związku z jutrzejszym posiedzeniem komisji budżetowej nie znają. (b)

Mało wyników — dużo komentarzy.

Prasa światowa o rzymskiej wycieczce Laval.

Paryż, 9. 1. (PAT.) Korespondent rzymski Havasa podkreśla, że wizytę min. Laval'a należy uważać za datę ważną, a może nawet decydującą w stosun-

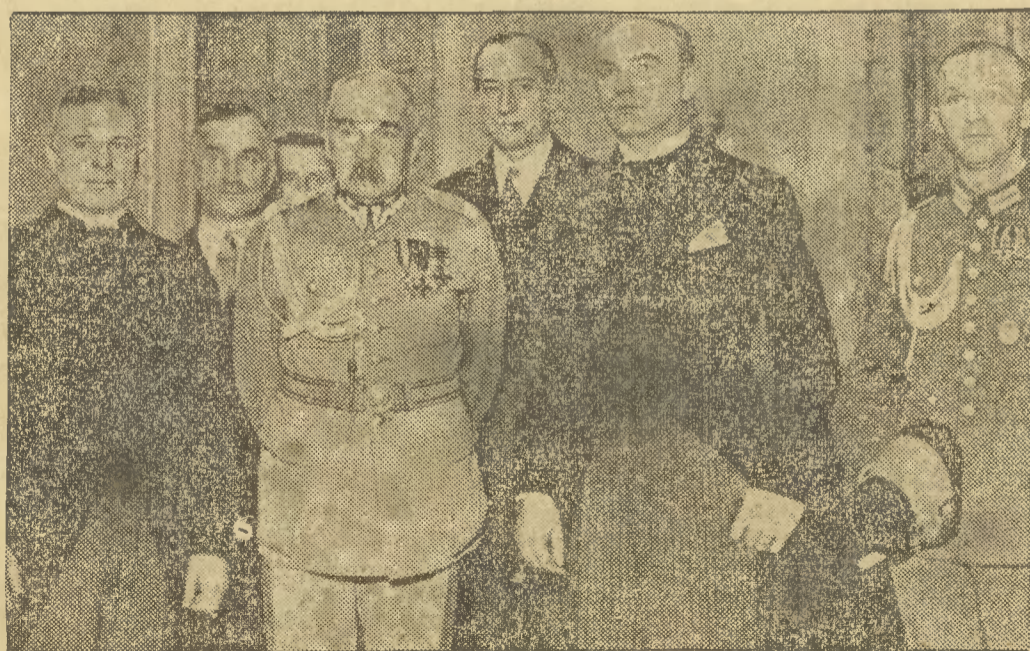
kach francusko-włoskich. Min. Laval pragnął tego szczerego wyjaśnienia między obu rządami już od 1931 r. Obaj mężowie stanu po zakończeniu swych roz-

mów podkreślili zgodność poglądów na główne zagadnienia polityki ogólnej. W ten sposób planowane obecnie konwencje o utrzymaniu i wzmoczeniu niezależności Austrii niewątpliwie doprowadzą do prawdziwego rozbrojenia moralnego w Europie środkowej dzięki współpracy Włoch i Małej Ententy. Jeżeli — jak można mieć nadzieję — Niemcy i Węgry, obawiając się osamotnienia, jakie wyniknęłyby z ich czysto negatywnego stanowiska, zrozumieją, że w ich interesie leży wejście na zasadzie absolutnej równości do sieci paktów, ustalonej w Rzymie — to stabilizacja stosunków politycznych w Europie środkowej zostanie jeszcze mocniej zapewniona i dzięki temu pokój będzie tam lepiej zorganizowany.

Komentarze Times'ów.

Londyn, 9. 1. (PAT.) Omawiając życzliwie znaczenie umów, zawartych w Rzymie, „Times“ stwierdza, że aczkolwiek szczegóły tych dokumentów nie zostały opublikowane, to jednak wiadomo, że konwencja dotycząca niepodległości Austrii ma narazie podpis Włoch i Francji. W drugim stadium zostanie rozszerzona na państwa graniczące z Austrią, w tej liczbie i na Niemcy. W trzecim stadium otwarta będzie dla innych państw, wśród nich dla Rumunii i Polski oraz zapewne dla Wielkiej Brytanii. To porozumienie uzupełnione zostanie (Ciąg dalszy na stronie 2-giej)

Prezydent Gdańska u Marszałka Piłsudskiego

Marszałek Piłsudski przyjął w Belwederze na specjalnej audjencji bawiącego w Warszawie prezydenta W. M. Gdańska, Greisera. Z lewej strony Marszałek Piłsudski, gdański senator dla spraw gospodarczych Huth — z prawej minister Beck i prezydent Greiser.

na straży interesów społeczności katolickiej, nietylko nie widzimy przeciwdziałania, nie widzimy tej siły tak mocno dokumentowanej w innych wypadkach, ale raczej obserwujemy niepokojące nas przymykane oczu i jakby pobłażliwe tolerowanie tego systemu, jaki

bezkarnie, z pasją tak znamioną dla cech rasy wschodniej prowadzony jest poprzez wszystkie szerokości geograficzne Polski.“

„Nowa Myśl“ uważa słusznie, że katolicy atakom tym za słaby przeciwstawiają opór, że większość społeczeństwa

patrzy na to, co się dzieje, okiem obojętnym.

Niestety na podstawie dotychczasowych obserwacji nie możemy podzielić przekonania autora uwag powyższych, że warunki zmieni Zjednoczenie Chrześcijańsko-Społeczne. Grupa ta zanadto

ulega wpływom obozu rządowego, którego stosunek do katolicyzmu jest w najlepszym razie niewyraźny, i za mało stanowcza jest wobec rządu, nieprzeciwdziałającego znu, żeby na bieg wypadków mogła wywrzeć większy jakiś wpływ. Jeżeli w walce o charakter Polski ma zwyciężyć katolicyzm, trzeba, aby katolicy z ducha i czynu skupiali się i podjęli walkę o zwycięstwo swoich ideałów. Mówiąc o niebezpieczeństwie, grożącym katolikom w Polsce ze strony atakującego katolicyzm bezbożnictwa, powiedział ks. Jan Rostworowski T. J. w „Przeglądzie Powszechnym”: „Trzeba sobie jasno powiedzieć, że nic nas nie może uratować, tylko zupełna zwartość katolickiego obozu”.

Tymczasem jak ta zwartość wygląda? Niema jej. Były senator Smólski, jeden z twórców Zjednoczenia Chrześcijańsko-Społecznego, powiedział kiedyś: „Katolicy w Polsce są lotnym piaskiem. Nie przedstawiają żadnej siły, mogącej zaważyć na szali życia zbiorowego. Na ataki wrogów w ustawodawstwie, szkole, prasie i literaturze mogą odpowiedzieć — różańcem i westchnieniem”.

Tak jest niestety. I to jest w całym rachunku bodaj najsmutniejsze. Czyż nie byłby najwyższy już czas, aby ci, którzy przewodzą różnym grupom, ożywionym duchem katolickim, a jednak dziś ze sobą skłóconym, stworzyli jeden zwarty front, walczący o zwycięstwo Polski katolickiej?

Rezmowy dyplomatyczne.

Warszawa, 9. 1. (Tel. wł.). Minister spraw zagranicznych p. Beck przyjął wczoraj ambasadora włoskiego p. Bastianiego oraz posła rumuńskiego p. Cadere. Natomiast wiceminister MSZ. p. Szembek przyjął ambasadora sowieckiego p. Dawłjana i posła rumuńskiego p. Cadere. (r)

Greiser dziękuje.

Gdańsk, 9. 1. (PAT). We wtorek wieczorem powrócił z Warszawy do Gdańska delegacja z prezydentem Greiserem na czele. Na ręce witającego radcy legacyjnego Ziętkiewicza, prezydent Greiser złożył podziękowanie rządowi polskiemu za gościnne przyjęcie, oraz za umożliwienie złożenia wizyty prezydentowi R. P., marszałkowi Piłsudskiemu, prezesowi rady ministrów i ministrowi Beckowi.

Prasa niemiecka o wizycie Greisera.

Berlin, 9. 1. (PAT). Wizyta prezydenta senatu gdańskiego Greisera w Warszawie odbiła się głośnym echem na łamach prasy niemieckiej, która stwierdza, że pobyt przedstawicieli Wolnego Miasta w stolicy Polski oznacza wielki postęp na drodze do normalizacji stosunków gdańsko-polskich. Jest to najlepsza odpowiedź na fałszywe domysły — pisze „Börsen Ztg.” — jakoby ustąpienie dr. Rauschninga spowodowało zmianę polityki gdańskiej w sensie nie-

Kazimiera Hlakowiczówna — laureatką państwowej nagrody literackiej.

Warszawa, 9. 1. We wtorek, 8 bm. odbyło się posiedzenie sądu konkursowego literackiej nagrody ministra W. R. i O. P. Po uchwaleniu regulaminu, członkowie sądu zgłosili następujące kandydatury: Piotra Chojnowskiego, Kazimierę Hlakowiczówną, Karola Irzykowskiego, Jana Parandowskiego i Kazimierza Wierzyńskiego. Po dyskusji sąd konkursowy uchwalił wystąpić do pana ministra W. R. i O. P. z wnioskiem o przyznanie nagrody Kazimierze Hlakowiczównie, biorąc pod uwagę oryginalność jej twórczości lirycznej, bogatą skalę motywów tej twórczości oraz wydatne wzbogacenie form metrycznych.

Życiorys Kazimierzy Hlakowiczówny.

Kazimiera Hlakowiczówna urodziła się w Wilnie w r. 1892. W latach od 1915—1917 była siostrą miłosierdzia w czołówce polskiej na froncie rosyjskim. Od roku 1918—1923 pozostaje na służbie w Min. Spraw Zagranicznych, a od 1926 do chwili obecnej jest

Mało wyników - dużo komentarzy.

(Ciąg dalszy).

stanie ogólnym paktem o nieinterwencji, w którym państwa naddunajskie zobowiążą się do niemieszania się drogą przemocy do swoich wzajemnych spraw wewnętrznych. „Times” podkreśla, że wczorajsze protokoły poprawiły widoki całej Europy i korzystnie zmieniają atmosferę nad morzem Śródziemnym.

Ostra krytyka „Manchester Guardian”.

Londyn, 9. 1. (PAT). „Manchester Guardian”, nawiązując do niektórych głosów prasy polskiej, krytycznie oceniających wizytę Laval, rozstrzyga wyniki narad rzymskich i stwierdza, że sprawa rewizji granic i traktatów tak oddala Francję od Włoch, a Węgry od ich sąsiadów, że trudno sobie w tej mierze wyobrazić postęp.

„Manchester Guardian” przyznaje, że zarzut wysuwany przez Niemcy, iż cały plan rzymski ostrzem zwraca się przeciwko nim, jest poniekąd uzasadniony. Również korespondent paryski „Manchester Guardian” stwierdza, że rezultat rozmów rzymskich jest bardzo skromny. Wątpliwym jest, czy Niemcy przystąpią do paktu rzymskiego. Niepewnym

jest także stanowisko Polski i Węgier. Zdaniem korespondenta, proponowane obecnie w Rzymie pakt nie są w Paryżu oceniane jako solidne gwarancje i mają bardzo mało wspólnego z tym paktem wzajemnej pomocy, który Francja miała na myśli. Nie zawierają one wyrażonej gwarancji włoskiej co do integralności terytorjalnej Jugostawii. Nie należy oczekiwać, aby Wielka Brytania znalazła się wśród sygnatariuszy (podpisujących).

Opinia francuska zdaje się uważać wynik rozmów rzymskich jako bardzo skromny i przypisuje to głównie Mussolinemu, który nie ma zamiaru porzucić oficjalnie tradycyjnej włoskiej polityki rewizjonizmu. Mowę Mussoliniego na sobotnim bankiecie „Manchester Guardian” nazywa „kubłem zimnej wody na głowy tych Francuzów, którzy oczekiwali czegoś więcej”.

Niedowierzenie „Izwestiji”.

Moskwa, 9. 1. (PAT). Podpisanie protokołów rzymskich przyjęto w Moskwie z dużym sceptyzmem. „Izwestija” stoją na stanowisku, że jeżeli nie osiągnięto zgody co do wspólnej akcji francusko-

włoskiej w razie zagrożenia niepodległości Austrii, to umowy rzymskie nie wzmocnią niczyjego bezpieczeństwa. Zdaniem pisma, wszyscy sąsiedzi Austrii, a nawet i Niemcy podpiszą proponowane protokoły, ponieważ do niczego to nie zobowiązuje.

„Izwestija” powątpiewają, czy umowy rzymskie przewidują zbiorową akcję przeciwko napastnikowi i twierdzą, że bez poważnych gwarancji i decyzji poparcia ich czynem, pokój w Europie nie będzie zachowany. Znaczenie układów rzymskich pismo upatruje w wysiłkach dyplomacji angielskiej, która pośredniczyła między Włochami a Francją, „aby przetrwać most do Niemiec” i uzyskać od nich odpowiednią ilość dobrze brzmiących zapewnień i papierów, co pozwoliłoby na legalizację zbrojeń Rzeszy i powrót jej do Ligi Narodów.

„Nie wiemy — piszą dalej „Izwestija” — jak odnieść się Polska do zaproszenia jej w charakterze trzeciorzędnego gwaranta austriackiej niepodległości. Dotychczas oświadczała, że sprawy naddunajskie jej nie obchodzą. Wątpimy, aby przyjęcie udziału w moralno-politycznej, nie mówiącej już o wojskowej, obronie niepodległości Austrii wynagrodziło Polsce wzmocnienie tendencji niektórych mocarstw do rozstrzygnięcia wszystkich spraw europejskich”.

Powyzszym tendencjom „Izwestija” przeciwstawiają tezę rozstrzygnięcia wspólnych spraw, zwłaszcza w dziedzinie bezpieczeństwa, wspólnymi środkami i bronią idei paktu wschodniego, który wzmocni bezpieczeństwo w Europie wschodniej i nie pozwoli nikomu na rozstrzygnięcie kwestyj, dotyczących tych krajów bez ich udziału.

Korespondent „Izwestiji” z Paryża podaje, że spotkanie Laval zostało zorganizowane przez Mussoliniego celem zademonstrowania, że zbliżenie francusko-włoskie nie jest skierowane przeciwko Niemcom.

Zakłopotanie w Berlinie.

Berlin, 9. 1. (PAT). Dzisiejsza prasa niemiecka ujawnia wielkie zakłopotanie z powodu oświadczenia Laval, zaprzeczającego doniesieniom agencji Havasa o istnieniu protokołu francusko-włoskiego w kwestji rozbrojenia. Rzymski korespondent urzędowego niemieckiego biura informacyjnego podał wiadomość z powołaniem się na koła polityczne rzymskie, jakoby Francja gotowa była uznać dobrojenie Niemiec, o ile Niemcy podpiszą przysługującą konwencję rozbrojeniową i powrócą do Genewy. W późniejszych informacjach niemieckie biuro informacyjne tłumaczy dementi francuskiego ministra spraw zagranicznych niechęcią Mussoliniego wobec niedyskrecji niektórych pism francuskich. Wszystkie komentarze korespondentów niemieckich z Paryża i Rzymu usiłują przytem wywołać wrażenie, jakoby chodziło tu o wystąpienie Laval przeciwko urzędowej agencji francuskiej.

A jednak mówiono o dobrojeniu Niemiec.

Paryż, 9. 1. (PAT). W komentarzach prasowych na temat porozumienia francusko-włoskiego dzienniki poświęcają wiele miejsca sprawie rozbrojenia. Pomimo zaprzeczenia agencji Havasa, część prasy zgodnie twierdzi, że jednak wśród dokumentów, podpisano istotnie deklarację, która dotyczy tej sprawy.

„Le Temps” w artykule wstępnym twierdzi, że wczoraj nie podpisano żadnego protokołu w sprawie rozbrojenia. Problem ten był jednak przedmiotem wymiany poglądów na zasadzie deklaracji z dnia 11 grudnia 1932 r. Ta wymiana poglądów jeżeli rząd francuski nie zdecydowałby się jej kontynuować, powinna normalnie stworzyć drogę do rokowań w myśl których w pewnych granicach pod pewnymi warunkami klauzule militarne traktatu wersalskiego zostałyby zmienione na korzyść Niemiec.

Komentarze powyższe jeszcze bardziej osłabiają początkowe wrażenia i idą po linii niedowierzenia w rzymskie sukcesy, jaką zajęło również i nasze pismo. — red.

Przed polsko-angielskim układem handlowym.

Londyn, 9. 1. (PAT). Omawiając wznowione w dniu dzisiejszym polsko-brytyjskie rokowania handlowe, „Manchester Guardian” oczekuje, że porozumienie zostanie wkrótce podpisane i przewiduje, że ze strony Polski nastąpi zwiększenie importu śledzi, znaczne obniżenie cel na samochody oraz ustanowienie stałych cel na angielskie wyroby włókiennicze.

Z brytyjskiej strony miałyby nastą-

pić ustabilizowanie przewozu polskich produktów rolniczych, przede wszystkim jaj, serów i bekonów. „Manchester Guardian” wyraża nadzieję, że angielski przemysł samochodowy uzyska pewne przywileje, a także, że żegluga angielska zdobędzie prawo przewozu emigrantów polskich z Gdyni do Ameryki. Pismo sądzi, że układ dojdzie do skutku w przyszłym tygodniu.

Podział Saary na 3 części

Paryż, 9. 1. (PAT). Pewne koła polityczne francuskie zaczynają lansować nowe projekty w sprawie zagłębia Saa-

ry. Echo ich znajdują wyraz w artykule „Le Jour”, który zwraca uwagę na to, że traktat pokojowy przewiduje także podział terytorjum między Francją lub Niemcy oraz współistnienie trzeciego terytorjum niezależnego Saary.

W istocie bowiem art. 35 aneksu do traktatu wersalskiego przewiduje, iż Liga Narodów może przyłączyć w całości lub częściowo terytorjum do Francji lub Niemiec albo też utrzymać ustroj ustalony przez traktaty. Wyrazy „w całości lub częściowo” jasno podkreślają, że terytorjum plebiscytowe może być podzielone w stosunku do tego, jak wypowiedzą się mieszkańcy Saary. Można by przypisać pewną część Francji lub Niemcom i w istocie na terytorjum utrzymać status quo. W sprawie tej istnieją już precedensy. Dziennik ten powołuje się na plebiscyt na G. Śląsku i w okręgu Kwidzyńskim.

Minister Laval wyjechał z Rzymu.

Rzym, 9. 1. (Pat). O godz. 12 ekspresem paryskim wyjechał z Rzymu min. Laval wraz z córką i towarzyszącymi mu urzędnikami Quai d'Orsay. Na dworcu zęgał go Mussolini, podsekretarz stanu spraw zagranicznych Suvich, baron Aloisi, szef protokołu dyplomatycznego hr. Senni, wyżsi urzędnicy włoskiego ministerstwa spraw zagranicznych oraz przedstawiciele władz cywilnych, wojskowych, miejskich i dostojnicy partii faszystowskiej.

Po wejściu do wagonu min. Laval, stojąc na stopniach, długo i serdecznie rozmawiał z Mussolinim. Obaj mężowie stanu wymienili ostatni uścisk dłoni w chwili, gdy pociąg był już w ruchu.

W drodze przez Niemcy.

Przedplebiscytowe refleksje.

(Od własnego korespondenta „Dziennika Bydgoskiego“.)

Berliński ekspress kołysze się lekko na doskonałych resorach, płynąc niemal na świetnie zbitym nasypie. Wciśnięty w kąt wagonu, nie odczuwa prawie tych 90 kilometrów na godzinę, jakie robi nasz F. D-Zug. Migają fermy i dymy gęsto rozsianskich fabryk. Huk mostu — i szeroka wstęga rzeki — Ren..

21 listopada 1918 roku przechodziły dawną, rzymską granicę Galji wojska francuskie, przy dźwiękach Marsyljanki, w upojeniu zwycięstwa. Miano znówu „wielki Ren niemiecki“ — i zdawało się, że liczba blisko dwóch milionów poległych w czasie wielkiej wojny Francuzów będzie dostateczną ceną za odzyskanie historycznej granicy dwóch szczepów. Naprzeciwko ciężkiego, niefermego posągu Germanji chciano wzniesić na „francuskim“ brzegu statwę wolności... Ren miał łączyć oba narody, nie dzielić.

Cztery lata temu na mocy układu w Hadze opuszczały pułki francuskie Moguncję. Wspaniałomyślny gest Brianda składał na ołtarzu pokoju usunięcie okupacji Nadrenji; miał on być dowodem zaufania do demokracji niemieckiej, miał stanowić jej zwycięstwo i rozpocząć nową erę stosunków między Trzecią Republiką a Drugą Rzeszą...

W rzeczywistości przedwczesne opuszczenie Nadrenji wzmogło nacjonalistyczno-odwetowe prądy w Niemczech, prowadziło w swych konsekwencjach do hitleryzmu i fantastycznych zbrojeń w państwie brunatnego kanclerza. A demokracja niemiecka ograniczyła swą działalność do małego skrawka Zagłębia Saary, gdzie dziś walczy heroicznie, ale kto wie, czy nie beznadziejnie na ostatnich szczytach Weimaru...

Gdyśmy minęli Moguncję, ktoś zawiązał ze mną rozmowę na temat wyniku plebiscytu w Saarze. Z powodu austriackiego akcentu brano mnie za korespondenta pism wiedeńskich. Nieśmiało, półgłosem padło pytanie:

— Kto, zdaniem pańskim, zwycięży?

Odpowiedziałem, że nie wiem. Jest to stereotypowe, a ze wszelkich miar wskazane w Hitlerji przerwanie każdej dyskusji na tematy polityczne. W tym jednak wypadku negatywna odpowiedź pokrywała się zupełnie z wynikiem tych obserwacji, jakie porobiłem w niebezpiecznym Zagłębiu. Więcej jeszcze. Dzieśięć wyzyskanych co do godziny dni mego pobytu, pozwoliło na zebranie całego szeregu twierdzeń, w których przeczenie musi górować nad ilością pozytywnych wniosków.

Nie wiadomo jak wypadnie plebiscyt, gdyż nikt nie ma pojęcia, kto właściwie jest w Zagłębiu za powrotem do Trzeciej Rzeszy. W „Deutsche Front“ mówiono o 90 procentach, na które można liczyć „napewno“. W biurach opozycji zapewniano mnie, że liczby te są niesłychanie przesadzone. Zgadzano się, że pozory mogą przemawiać za zwycięstwem hitlerowców — ale pozory mylą. Bardzo dużo osób, tych zwłaszcza, których interesy materialne nakazywałyby raczej życzyć sobie zachowania „status quo“ — obawia się represji i zdobi domy w swastykę i portrety Hitlera.

Dalsze przeczenia. Nie jest prawdziwym twierdzeniem, wysuwane przez prasę nazistowską, jakoby cała akcja plebiscytowa w Zagłębiu Saary była **wynikiem prowokacji emigrantów i żydów i dokonywała się za francuskie pieniądze**. Emigrantów w Zagłębiu niema prawie zupełnie. Żydzi saarscy głoszą na wszystkie strony najdalej idącą lojalność względem Trzeciej Rzeszy. Wogóle tę całą „akcję żydowską“, na którą w Berlinie zwała się odpowiedzialność za wszystkie kłeski tak dyplomatyczne jak i gospodarcze — należałoby poddać szczegółowej rewizji. W bardzo dobrze poinformowanych kołach berlińskich, zapewniano mnie, że ilość żydów niemieckich, przebywających w tej chwili

zagranicą — jest minimalna. Światowa prasa żydowska prowadzi w dalszym ciągu ostrą kampanję przeciwko Hitlerowi — ale 95% żydów, którzy w 1933 roku wyemigrowali z Niemiec powróciło znów „na ojczyzny łono“ i są oni bardziej lojalni wobec wszystkich objawów hitleryzmu, aniżeli sam Hitler.

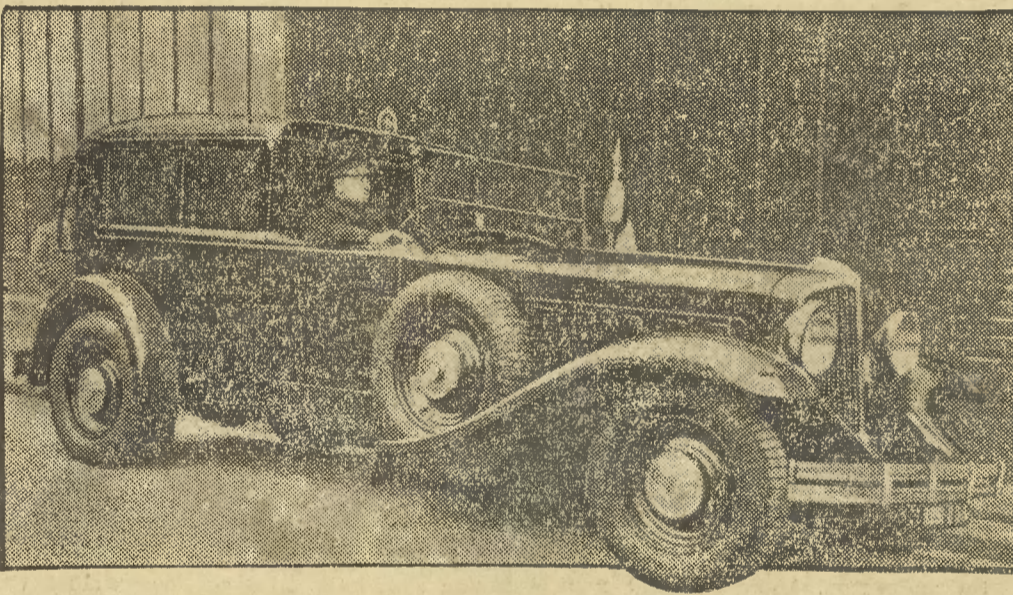
Opozycja w Saarze nie ma bynajmniej charakteru „sporadycznego“ i nie biorą w niej udziału „zawodowi malkontenci“. Ludność Saary wie bardzo dobrze, jakimi represjami w razie powrotu Zagłębia do Niemiec grozi uczestnictwo w manifestacjach i wiecach zarówno „Volksbundu“ jak i „Freiheitsfrontu“. A jednak widziałem tysiące osób na zgromadzeniach, zwoływanych przez wyżej wzmiankowane organizacje.

— „Nastroje są tak podniecone“ — mówił mi Max Braun — „że musimy się starać mówić jak najogólniej, jak najspokojniej“.

Stwierdziłem to kilkakrotnie; sala demonstrowała niezwykle energicznie — i opozycja jest tu nie sporadyczna, ale bardzo często objawia się ona nawet spontanicznie.

Idźmy dalej. **Nieprawdą jest, ażeby „walka w Zagłębiu Saary“ została sponowokowana przez czynniki obce, to znaczy francuskie**. Sami hitlerowcy stwierdzają całkowitą neutralność Francji.

Dlaczego prezydent Francji zmienił typ auta?

Po zabójstwie króla w Marsylii, gdy to zamachowiec wskoczył na stopień auta i z tej wygodnej pozycji oddał szereg morderczych strzałów, prezydent Francji posługuje się autem bez stopnia. W samochodzie takim czuje się widocznie bezpieczniej.

Ludwik Kappeller.

(7)

Droga w skalnej ścianie

POWIEŚĆ.

Przełożyła Marja Sandoz.

(Ciąg dalszy).

Zadrzała pod tym wzrokiem.

— Nie zadawaj sobie trudu, nie przymuszaj się do mówienia. Wszystko jest zrozumiałe i jasne i nie warto żadnych słów. A gdy patrzył na nią dalej badawczo, zrobiła jeszcze pół kroku i zniżyła głos do szeptu. — Postarzałam się, Janie!

I na wargach jej zaigrał uśmiešek. — Jesteś bardzo piękna, Elgo — szepnął i stał nieporuszony na środku pokoju jakby przyklejony do podłogi.

— A ty Janie? — Oglądała go od stóp do głów. — Nie zmieniłeś się nic prawie.

Smutnie potrząsał głową. Widział się już w lustrze. Czuł wdzięczność dla Elgi, że jest wyższa ponadto.

— W tem ubraniu Janie nie możesz absolutnie wyjść na ulicę — rzekła żartobliwie, lecz w jej głosie brzmiała decyzja, nie znosząca żadnego oporu.

— Czy pan dyrektor pozwoli, że zawołam mego szofera, by przyniósł kuferek?

Dyrektor skorzystał z tego, by pozostawić ich na chwilę samych. Każę go zawołać łaskawa pani.

— Jan zatonął cały w jej spojrzeniu. Wzrok, słuch i odczucie skoncentrowało się w uczuciu wdzięczności.

— Elgo! byłaś ostatnią kobietą, jaką widziałem a teraz jesteś pierwszą... Jest to jakieś dziwne koło, które pragnie się zamknąć.

Jan uczynił ruch jakby chciał podejść jeszcze bliżej ku niej. Wówczas podniosła prosiąco ręce jakby do obrony:

— Nie Janie, nie!

Bez szmeru otworzyły się drzwi i z poza szerokich ramion dyrektora ukazał się ciemnozielony uniform szofera.

— W tym kufkerku znajdziesz wszystko, co jest potrzebne, Janie, Edward ci pomoże. A ja będę tak długo...

Skierowała się ku drzwiom, ale dyrektor prosił ją, by została i posłał obu mężczyzn do przyległego pokoju:

Elga była pogrążona w myślach. Wzrok jej błędził daleko jakby chciał odgadnąć przeszłość i nie czuła albo nie chciała odczuć, że oczy dyrektora patrzą na nią z podziwem. Piękność jej była tak niezwykła, że dyrektor przestał zgłębiać tajemnicę jej istoty. Wreszcie dał się słyszeć zbawczy szelest przy drzwiach i Jan wszedł do pokoju. Zdawał się być wyższy i łżejszy w modnym nowym ubraniu, a cera jakaś zdrowsza i ożywna. Szedł wyprostowany bardzo zdecydowanie: zatrzymał się przed Elgą, która przywitała go promiennym wzrokiem.

— Elgo, nie zapominałaś niczego. Pamiętałaś o najmniejszym drobiazgu. Dzięki ci!

Poczem zwrócił się w stronę biurka: — Panie dyrektorze, nowe życie już cię rozpoczęło! i ciszej dorzucił: Wydaje się być znacznie łatwiejszem, niż przypuszczałem.

Tych trzech ludzi spoglądało na siebie w milczeniu. Jan Blanck podszedł raz jeszcze do okna. Na dole w podwórzu wśród szarych murów chodzą w kółko ludzie, jeden o dwa kroki za drugim, ciągle w kółko. Przez dziesięć lat o tej godzinie był tam wśród nich, dwa kroki za jednym, dwa kroki przed drugim, nie dochodząc nigdy do żadnego z nich.

Było to ostatnie wrażenie, jakie Jan Blanck zabrał z sobą w życie z domu poprawy: to bezmyślne szare chodzenie w kółko.

Pożegnanie z dyrektorem było krótkie a serdeczne; nie trzeba było wielu słów między tymi dwoma mężczyznami.

— Wszystkiego dobrego, panie doktorze! Za rok nadrobi pan i zapomni te dziesięć lat! Życzę panu tego z całego serca!

Dyrektor odprowadził ich przez długi dziedziniec. Pod wysokim słupem stał Schrenk i pozdrawiał odchodzących; porządkował przytem cichutko kluczami jakby dzwonił pieśń pożegnalną.

Jan Blanck, słuchając tej melodji, odwrócił się raz jeszcze. Był to akompanjament do obrazu, którego nigdy nie zapomni.

Dyrektor ucałował rękę Elgi Bruck. Stał przed ostatnią bramą, która otwierała się przed nimi. Jeszcze parę nie-

Przestrzega się jej tak starannie, że nie jest to nawet na rękę zwolennikom „Niemieckiego Frontu“, którym trudno operować argumentami frankofobji. Francja na obszarze Saary jest nieobecna; nie przesądza racjonalności takiej polityki ministra Laval — konstatujemy — jednak nie kwestjonowany przez nikogo w Saarze fakt.

Walka plebiscytowa w Saarze nie posiada też charakteru „sporu międzynarodowego“. Przeciwnie, jest ona w całym tego słowa znaczeniu następstwem zaostrzenia wewnętrznych stosunków w Niemczech. Opozycja walczy z Hitlerem w imię narodowych interesów niemieckich. W tym kierunku idzie się tak daleko, że na wiecu „Volksbundu“ podnoszono nawet „brak węzłów krwi, łączących rządzącą oligarchję z narodem niemieckim“.

Nie słyszałem ani jednej mowy, w którejby poruszano lokalne zagadnienia Saary; roztrząsano jedynie i wyłącznie problemy ogólnoniemieckie. Nieprawdą w końcu jest legenda o rzekomych „potokach złota“, jakie mają płynąć z zagranicy na cele agitacji antyhitlerowskiej. **Jest rzeczą ogólnie znaną, że piśma opozycyjne walczą z bardzo ciężkimi trudnościami finansowymi, utrzymując się z własnych funduszy**. Natomiast olbrzymimi wprost środkami rozporządza „Deutsche Front“ — czyli zwolennicy hitleryzmu. Ci ostatni różnią się także — i to bardzo poważnie — od tego pojęcia, które na podstawie lektury prasy berlińskiej można sobie wyrobić o członkach partji narodowo-socjalistycznej w Zagłębiu Saary. O żadnym entuzjazmie na rzecz hitleryzmu, jako prądu społeczno-politycznego — nie ma mowy, — to znaczy, nie wysuwa się nigdy tego momentu, nietylko na pierwszy, ale nawet na drugi plan.

— **Musimy wrócić do Niemiec, bez względu na system panujących tam rządów** — słyszy się na wiecach. Między zdaniem, padającym z trybun, wyczuwa się niemal niewypowiedzianą myśl:

— **Rządy mogą się zmienić, hitleryzm nie jest wieczny, a naszym obowiązkiem jest zaakcentować łączność ze społeczeństwem i państwem niemieckim, bez względu, kto w niem rządzi...**

Saara jest wiernym obrazem tych wszystkich przejawów, które obserwujemy w Niemczech. Nad całym Zagłębiem wisi opar niepewności, przytłaczający dusze i serca. Nad Trzecią Rzeszą rozsuwają się także ciężkie mgły przygnębienia, których nie zdołają rozproszyć frazesy wielkich haseł, rzucanych coraz to częściej w obojętną próżnię... Na przestrzeniach między Odrą i Renem zaległo milczenie. Milczenie przygnębiające, glucho i zle.

Dr. Tadeusz Kiepiński.

śmiałych wahających kroków i już jest za bramą, oślepiony wolnością i jaskrawym słońcem letnim.

Elga szła tuż przy nim. I nagle otoczyła ich gromada reporterów z aparatami, którzy nawet przy samem aucie nastawili aparat filmowy. Jan Blanck patrzył trwoźnie na szpaler fotografów, przed którym Elga usiłowała go zasłonić; ale niebardzo się to udawało. Wreszcie dotarli do auta, gdzie powitała ich młoda dama.

— Moja przyjaciółka Helena! — przedstawiła krótko Elgę. Zaledwie usiedli, auto pomknęło szybko.

— Okropne to było! — wyszeptał Jan błąd jeszcze z wrażenia tego najazdu.

Minęli miasteczko a wóz warczac, pomykał prostą jak strzelił wiejską drogą. Jan odczuł jakby zawrót głowy, może to pęd powietrza go ogłuszał. Zmęczony przymknął oczy a z ciemnego tła poczęły się wynurzać jasne postacie: ludzie, biegnący wkoło jeden o dwa kroki za drugim, coraz prędzej coraz szalenię, aż wszystko zlało się w jeden olbrzymi krąg. W uszach brzmiała melodja kluczy i zamków.

Otworzył zmęczone oczy. To wszystko nieprawda. A ta melodja jest pieśnią motoru, który wydobywa ze siebie wszystkie siły.

Daleko przed nim w blaskach czystego pięknego dnia letniego unosi się nad ziemią nad miastem gruby wał mgły — to jego przyszłość...

(Ciąg dalszy nastąpi).

M. Meyssner (dyr. Sanatorium w Smukale pod Bydgoszczą).

O chirurgicznym leczeniu gruźlicy płuc.

(Dokończenie).

Dobra odma jest niewątpliwie zabiegiem dającym w chirurgicznym leczeniu gruźlicy płuc najlepsze wyniki. Niestety nie u wszystkich chorych zabieg ten da się zastosować. Jeżeli rozległe zrosty uniemożliwiają założenie odmy lub inne przyczyny w jej założeniu przeszkadzają, a zmiany gruźlicze zajmują dolne lub środkowe części płuca, **dobre rezultaty daje często porażenie przepony.** Jest to zabieg chirurgiczny, polegający na przerwaniu czynności nerwu przeponowego, t. j. tego nerwu, którym płynie impuls dla ruchów przepony. Miejscem dostępu do nerwu jest dołek nadobojczykowy, gdzie nerw przebiega pod powierzchownymi mięśniami szyjnymi. Zależnie od tego, czy pragniemy uzyskać całkowite i trwałe lub przejściowe kilkumiesięczne porażenie przepony, nosi się jego czynność przez odpowiedni zabieg chirurgiczny. Skutkiem porażenia nerwu, przepona, będąca zresztą bardzo silnym mięśniem wiotczeje i podnosi się o kilka centymetrów dzięki ciśnieniu istniejącemu w jamie brzusznej zmniejszając tym samym pojemność klatki piersiowej prawie o 1/4 po stronie operowanej. Napięcie w płucu maleje, płuco się kurczy, i znowu powstają warunki, podobne do tych, które stwarza odma. W ten sposób niekiedy osiągnięto zbliznienie się jam wielkości pomarańczy. Ponieważ zasięg działania przepony uwidacznia się najsilniej w częściach dolnych płuca, to też, po porażeniu, największego efektu spodziewać się można przy schorzeniach zajmujących dolne odcinki płuc, gdzie zabieg ten czasami zastąpić może nawet odmę. Przy porażeniu przepony płuco bezpośrednio pozostaje nieknięte, tylko ruchy płuca, czyli uraz oddechowy jest zmniejszony. W prasie codziennej czytaliśmy niedawno artykuł, w którym jeden z wybitnych wiedeńskich lekarzy przestrzegał przed tym zabiegiem dlatego, że po początkowych dobrych wynikach następuje za rok lub później pogorszenie. Stanowiska tego nie dzielimy, gdyż wyniki jednak bywają czasami długotrwałe. A jeżeli można, ciężko choremu stworzyć ulgę nawet na rok — to kóżby taką możliwość odrzucić? Niewielki ten zabieg wykonuje zawsze chirurg w znieczuleniu miejscowym.

W wypadkach jam szczytowych, kiedy dotychczas omówione metody nie daly się zastosować, lub nie doprowadziły do wygojenia, można, przy uwzględnieniu ścisłych wskazań, próbować uciśnięcia jamy gruźliczej przez założenie t. zw. **plomby.** W znieczuleniu miejscowym stwarza chirurg przez usunięcie części drugiego lub trzeciego żebra, otwór w klatce piersiowej, z przodu lub z tyłu, zależnie od umiejscowienia ogniska chorobowego. Przez otwór ten wprowadza się rękę do wewnątrz klatki piersiowej, oddziela się płuco w częściach górnych od wewnętrznej strony klatki piersiowej i wdusza je tak, aby kawerna została usunięta. Między płucem a klatką piersiową powstaje w ten sposób wolna przestrzeń, czyli dołek który wypełnia się parafiną dla uzyskania trwałego ucisku. **Tak powstaje plomba.** Jest to zabieg, który wykonujemy stosunkowo bardzo rzadko.

Z kolei przychodzimy do najbardziej radykalnego ale też najbardziej niebezpiecznego zabiegu chirurgicznego, do t. zw. **„torakoplastyki“.** „Thorax“ to grecka nazwa dla klatki piersiowej, a słowo „plastyka“ oznacza „uformowanie“. Znaną są wypadki, kiedy gruźlica wytworzyła tak silne zgrubienie opłucny, że płuco otoczone jest jakby pancierzem.

Ujemny wpływ tego pancerza udziela się także sercu, wywołując czasem poważne zaburzenia sercowe. Jednym słowem **płuco jest jakby otoczone murem twardych blizn i zrostów.** Jeżeli w takim płucu istnieje jama gruźlicza, czyli kawerna, która nie może się wygoić, wtedy niema innej rady jak **zmniejszyć keściec klatki piersiowej.** Wtedy jeszcze brzegi jamy mogą się zbliżyć i wygoić. Istnieją też postaci t. zw. przewlekłej t. j. długotrwałej włóknistej gruźlicy płuc, prowadzącej niechybnie do wyniszczenia całkowitego organizmu a odpornej na wszelkiego rodzaju leczenia. Odsetek chorych cierpiących na taki typ gruźlicy jest nawet dość duży. Taka postać gruźlicy wymaga również interwencji chirurga. Przyjrzyjmy się teraz, jak to chirurg dokonać może tego cudu i zmniejszyć na żywym człowieku szkielet jego klatki piersiowej.

Sposoby i drogi dostępu są różne. Wszystkie polegają na tem, że chirurg z szerokiego cięcia, najczęściej wzdłuż kręgosłupa stwarza sobie dostęp do żeber i z każdego z nich wycina po kawałku długości 3—8 cm. Strona operowana obniża się wtedy i zwręca do tego stopnia, że płuco zostaje zupełnie odprężone i uciśnięte. Zależnie od rozległości i umiejscowienia schorzenia zmniejsza chirurg całą stronę, albo tylko część t. zn. wykonuje **plastykę całkowitą albo tylko dolną lub górną.** Inym razem usuwa chirurg tylko pierścień 2 górnych żeber, jeżeli jama gruźlicza zajmuje

tylko szczyt płuca, a reszta płuca jest zdrowa. Istnieje poza tem szereg odmian tej operacji, wszystkie dążą do tego samego celu, jak odma, plomba itd. t. j. do umożliwienia **zapadnięcia się płuca.** Podkreślić należy, że zniekształcenie zewnętrzne nawet po całkowitej plastyce jest stosunkowo bardzo niewielkie, a w ubraniu prawie zupełnie niewidoczne.

Niebezpieczeństwo tego bądź co bądź ciężkiego zabiegu polega na możliwości wystąpienia ostrej niedomogi serca lub na niewydolności płuca drugiego, oraz na powstaniu nowych ognisk gruźliczych w płucu drugim. Czasami też zapalenie płuc i zakażenie dotychczas zdrowych odcinków płuc materiałem ropnym z kawerny unicestwia wyniki tego zabiegu. **Częstokrotne przedoperacyjne badania muszą wykazać, że drugie płuco jest wystarczająco zdrowe, aby całkowicie podolać wymogom życiowym i że serce skutki tak wielkiej operacji zniesie.** Ciężkie schorzenia nerek, jelit i krtani, cukrzyca w ciężkiej postaci, astma i rozedma płuc oraz wiek pacjenta powyżej lat 50 nie pozwalają wogóle na zastosowanie tego zabiegu. Technika plastyki jest dziś bardzo szczegółowo opracowana. Zabieg ten stosuje się szeroko w Niemczech, w krajach skandynawskich, w Ameryce, mniej we Francji i Włoszech, rzadko niestety jeszcze w Polsce. A szkoda, bo rezultaty są zachęcające. Prof. Sauerbruch z Berlina, jeden z najświatlejszych operatorów klatki piersiowej w statystyce swej obejmującej przeszło 1000 operowanych tą metodą, wykazuje 36 proc. wyleczonych i ponadto 30 proc. ze znaczną poprawą. Jest to bardzo duży odsetek, jeżeli weźmiemy pod uwagę ciężki stan beznadziejnie nieraz chorych. Dodac jeszcze pragnę, że zabieg ten wykonuje się zwykle w

znieczuleniu miejscowym z dodaniem w pewnych chwilach uspienia ogólnego.

Uprzytomiając sobie krótki ten zarys chirurgicznego leczenia gruźlicy płuc zrozumiemy teraz doskonale, dlaczego nasz historyczny policjant szkocki, o którym na wstępie była mowa, wyleczył się w tak dziwny sposób. Otóż prosto dlatego, że wysięk krwawy powstały w jamie opłucnej pełnił rolę odmy i uciśnął chore płuco. **W tak zapadniętym płucu kawerny gruźlicze się wygoiły, ogniska się zbliżyły i nastąpiło całkowite wyleczenie.** Podpatrzenie tych naturalnych wysiłków ustroju w walce z chorobą stało się drogowskazem, wiodącym do **leczenia zapadłego, do chirurgii gruźlicy płuc.** Jeżeli wspominałem niejednokrotnie o innych sposobach leczenia, które przed zastosowaniem leczenia chirurgicznego zastosować należy, to miałem na myśli **leczenie sanatoryjne,** które jest i dzisiaj zawsze jeszcze podstawą leczenia gruźlicy płuc i daje najtrwalsze i najpewniejsze wyniki, i to **nie tylko w sanatoriach górskich, ale również i nizinnych.** Jest rzeczą dowiedzioną, że najlepsze rezultaty lecznicze osiąga chory lecąc się w tym klimacie, z którym **życiowo jest związany, byle tylko leczenie rozpoczęto wczesne.** Ciężko chorych w okresach nieopanowania choroby, ani operować, ani w góry wysyłać nie można. Nadają oni się w tym stanie jedynie do leczenia zachowawczego, najlepiej w sanatorium.

Artykuł mój pozwolę sobie zakończyć apelem do naszych chorych, przypominając, że **leczenie chirurgiczne gruźlicy płuc nakłada duże obowiązki również na pacjenta,** który zwykle nie docenia grozy swego położenia i z początkowych dodatnich wyników — zwłaszcza po założeniu odmy sztucznej, — wnioskuje, że dalsze oszczędzanie się jest zbędne. **Pacjent przez lekkomyślność i lekceważenie przepisów swego lekarza zniweczy może dobrodziejstwo najbardziej udanego zabiegu.** Jeżeli dawniejsi lekarze mówili, że chory nie umiera z powodu gruźlicy, a na skutek „łabości swego charakteru, to w powiedzeniu tem kryje się niewątpliwie głębokie doświadczenie.

Smukała, w grudniu 1934 r.

DR. MED. M. GRODECKI (Warszawa).

Krzyż Przeciwgruźliczy.

Niejednokrotnie zwracano się do mnie z zapytaniami, co oznacza umieszczany na pieczęciach, znaczkach, nalepkach, plakatach i innych wydawnictwach organizacji przeciwgruźliczych całego świata podwójny krzyż. Był nawet czas, że niektóre sfery naszego społeczeństwa, widząc ten emblemat, odnosiły się do rzeczy znaczonej nim nie tylko z pewną rezerwą, ale nawet z niechęcią.

Dlatego uważam za zupełnie na czasie podczas „Dni Przeciwgruźliczych“, kiedy po-

Tarcza herbowa z krzyżem Lotaryńskim.

dobizna tego krzyża szczególnie często jest reprodukowana i spotkać ją można nawet w najodleglejszych zakątkach Rzeczypospolitej — wyjaśnić pochodzenie i znaczenie tego krzyża.

Emblemat ten nie nowy; znaly go już czasy starożytnych Asyryjczyków i Egipcjan, u których był on symbolem zmartwychwstania i nieśmiertelności. Jak wiele innych znaków symbolicznych, tak i krzyż podwójny znalazł się później u ludów chrześcijańskich, początkowo w krajach Europy wschodniej jak Grecja i Węgry, a następnie i w krajach zachodnich. Rzecz znamienna, że symbolika jego w przedmiotach odnoszących się do kultu religijnego w zasadzie nie uległa większym zmianom i pozostała zbliżoną do tego, co oznaczała u Asyryjczyków i Egipcjan. Baranek Wielkanocny, symbol zmartwychwstania i odkupienia człowieka, miewa często na chorągiewce znak podwójnego krzyża. Na obrazie w jednym z kościołów w Sienie przedstawiony jest Odkupiciel powstający z grobu z podwójnym krzyżem w ręku. Relikwiarze, zawierające drzewo prawdziwego krzyża, miały zawsze, jak o tem świadczą liczne okazy przechowywane w muzeach i skarbcach świątyn, kształt podwójnego krzyża. W IV wieku po Chrystusie cesarz Konstantyn Wielki, jak utrzymuje legenda, miał umieścić na publicznym placu, jako symbol chrześcijaństwa krzyż podwójny. W tych też czasach i przez szereg wieków później krzyż po-

dwójny w krajach Wschodniej Europy był godłem chrześcijaństwa. Po rozłamie Kościoła, zaczęto nazywać go krzyżem „wschodnim“, „bizantyńskim“, „greckim“, „ruskim“.

Godfryd de Bouillon po zdobyciu w roku 1099 Jerozolimy umieścił krzyż podwójny na dzwonnicy Grobu Świętego. Stąd również pochodzi nazwa tego krzyża „krzyż jerozolimski“.

Ze względu na różnorodne cele, do jakich godła tego używano, krzyż ten ulegał pewnym zmianom zarówno pod względem kształtu jak i nazwy. Tak np. patriarcha Jerozolimski, a następnie i inni patriarchowie oraz metropolie i arcybiskupi używali podwójnego krzyża jako oznak swojej godności i dostojenstwa, i dlatego nazywają go także „krzyżem patriarchalnym“.

Obok zastosowania krzyża podwójnego do celów kultu religijnego spotykamy odmianę jego również w heraldyce w herbach państw, prowincji, miast, szlachty, w godłach zakonów i t. p., wreszcie na sztandarach rycerstwa krzyżowego podczas krucjat. Tak np. znajduje się on w herbach Węgier, Litwy, Lotaryngii, w herbach miast Saint Omer, Lunewille, Ypres, jako godło zakonu Ś-go Grobu, Ś-go Łazarza, Ś-go Gereona, Ś-go Ducha. Wszystkie te zakony, najbardziej z nich jednak — Zakon Ś-go Ducha, zajmowały się pielęgnowaniem chorych. Starożytne szpitale ufundowane przez ten zakon we Włoszech, Francji, Niemczech oraz kościoły i klasztory Ś-go Ducha nosiły godło podwójnego krzyża na szczytach

Tarcza z wizerunkiem krzyża, ofiarowanego przez Papieża Sylwestra II św. Stefanowi, królowi Węgier.

dzwonnicy lub na frontonach. Jako przykłady wymienie tu: szpital Ś-go Ducha w Rzymie, w Dijon, kościół Ś-go Ducha i kościół Św. Anny przy szpitalu w Heidelbergu, kościół Ś-go Ducha w Monachium; 3 kościoły Ś-go Ducha w pośród 28 kościołów Salcburga noszą to godło i istnieją w zwyż-

kie one były lub jeszcze są kaplicami szpitalnymi.

W różnych częściach Polski spotykamy podwójne krzyże. Stawiano je, jak się niedawno dowiedziałem, na miejscu chowania zmarłych podczas „zarazy“, a lud w lubelszczyźnie zwie je „morkami“.

Dla nas najważniejszym jednak jest fakt historyczny, że godłem podwójnego krzyża

Herb Litwy „Pogoni“.

znaczyli swoje sztandary rycerze krzyżowi przed wyruszeniem na krucjatę, fakt ten bowiem nasunął lekarzowi paryskiemu dr. Sersiron pewną analogię pomiędzy krucjatami średniowiecznymi, a nowoczesnym ruchem przeciwgruźliczym. W jednym i drugim wypadku ma się do czynienia z ruchem międzynarodowym, rozwijającym się z żywiołową siłą. Oba te ruchy społeczne mają pobudki idealne: średniowieczne krucjaty — obronę chrześcijaństwa przed zalewem muzułmańskim — akcją przeciwgruźliczą — obronę ludzkości przed niszczącą siłą tej choroby. — Pomimo dzielącego je tysiąclecia świadczą one, że duch ludzki zawsze był i jest w poszukiwaniu wyższego celu, a samo szare życie i monotonna walka o byt nie mogą mu wystarczyć.

Wiążąc dalej idealowe losy podwójnego krzyża, który przez długie lata patronował zakonowi Ś-go Ducha w pracach pełnych poświęcenia dla cierpiącej ludzkości, z za-

Św. Ludwik, król Francji, modlący się przed relikwiami w Sainte-Chapelle, (według manuskryptu z Biblioteki Narod. w Paryżu).

daniem obecnego ruchu przeciwgruźliczego, dr. Sersiron przyszedł do wniosku, że najwięcej odpowiednim godłem dla walki z gruźlicą będzie podwójny krzyż. Pogląd ten całkowicie podzielił Międzynarodowy Zjazd Przeciwgruźliczy w Berlinie w roku 1902, zatwierdzając przedstawiony przez dr. Sersirona projekt. O! tego czasu organizacje przeciwgruźlicze całego świata przyjęły podwójny krzyż za swoje godło.

Ospa w Anglii i u nas. W Anglii niema tak, jak u nas, obowiązkowego szczepienia przeciw ospie. To też ciekawo jest porównanie rozpowszechnienia się tej choroby w obu krajach.

W r. 1927 było w Anglii przypadków ospy 14.787, zgonów 36; w r. 1928 — 12.420, zgonów 53; w r. 1929 — 3.283, zgonów 8.

A u nas; w r. 1927 przypadków ospy 35, zgonów 4, w r. 1928 — 17, zgonów 2, w r. 1929 — 2, zgon 1.

Odpowiedzi redakcji

P. Nowak Jan (Bydgoszcz). Usuwanie nieprzyjemnego zapachu czosnku, który zażywa się w tej lub innej formie — należy do trudnych zadań. Znajdujące się w sprzedaży w aptekach i drogeriach wyciągi czosnkowe są tego zapachu w dużej mierze a nawet zupełnie pozbawione, ale jest to sekret producentów, jak to czynią.

Zażywanie czosnku jest kuracją nieszkodzącą o ile używa się go w miarę i wg. określonych przepisów. W „Ze świata medycyny“ umieściliśmy w roku zeszłym odpowiednie informacje.

O jakiego rodzaju masaż Sz. Panu się rozchodzi? Może by Sz. Pan zechciał bliżej określić cel masażu, któryby Pan chciał sobie stosować, a wtedy podamy informację.

Dr. S. S.

Za driał ten odpowiada dr. Świątecki w Bydgoszczy.

Tajemnica zwierzyńca wiedeńskiego

Nosorożec i jaguar najdroższe zwierzęta. — Lew najtańszem stworzeniem egzotycznym.

Kierownik ogrodu zoologicznego we Wiedniu udzielił prasie ciekawych informacji o mieszkańcach tego trzeciego co do wielkości zwierzyńca w Europie. Istnieje cały szereg możliwości uzupełniania i odświeżania stanu zwierząt. Kupuje się je, hoduje lub wymienia. Nabycie nowego zwierzęcia jest dziś całkiem łatwiejszym problemem, niż bezpośrednio po wojnie, gdy popyt znacznie przewyższał podaż. Ponieważ wojna przerwała mocno dawne szeregi zwierząt w ogrodach, starano się wówczas, jak najprędzej uzupełnić braki. Płacono np. 3.000 marek za lwa, gdy tymczasem dziś można dostać imponującego króla pustyni już za 500 marek. Hipopotam kosztował dawniej 15.000 marek, teraz zaś połowę tej ceny.

Wiedeński ogród zoologiczny nie potrzebuje się troszczyć o przyrost hipopotamów. W 1911 r. подарował mu cesarz Wilhelm trzy hipopotamy. Feldfibel niemieckich wojsk kolonialnych, który przywiózł ten prezent, został obdarowany przez cesarza Franciszka Józefa złotym zegarkiem z inicjałami cesarskimi. Para tych hipopotamów, Fryc i Paula sprawują się znakomicie, bo przysporzyły już zwierzyńcowi 10 potomków. Druga para, a mianowicie urodzony w Budapeszcie Schurl i „wiedienka“ Rosl, mają też co roku bobo. Przychówek ten sprzedaje się do innych ogrodów zoologicznych.

Natomiast sławny orangutan Emil jest na punkcie życia rodzinnego pokrzywdzony. Ciągłe szukają dla niego żony, ale dotąd bez skutku. — Ten Emil, dziś już stateczny przedstawiciel swego gatunku, został przed kilku laty przywieziony z Sumatry przez pewnego inżyniera, od którego go odkupiono. Nabycie orangutanów jest dziś utrudnione, ponieważ rząd holenderski zabronił ich wywozu, aby uchronić je przed wytopieniem. Emil trzyma się dotąd bardzo dzielnie w niewoli. Większe kłopoty, niż z jego małżeństwem miał ogród zoologiczny z wrażliwymi na zimno szympansem, które z reguły zapadały na gruźlicę. Ostatnio kupiono kilka zdrowych sztuk od Hagenbecka w Hamburgu. Przewieziono je do Wiednia samolotem. Wogóle transport drogą powietrzną jest przy przewożeniu kosztownych zwierząt najpewniejszy i najwygodniejszy.

Najdroższem zwierzęciem we Wiedniu jest nosorożec, kupiony za 25.000 marek od wielkiej firmy niemieckiej. Do bardzo drogiego należy też czarny jaguar, darowany swego czasu zwierzyńcowi przez austriackiego konsula generalnego w Brazylii. Samica czarnego jaguara została skrzyżowana z samcem innej maści tego samego gatunku. Ale dotąd rodzą się zawsze z tego „mezaliansu“ czarne jaguary. Jest to dla wiedeńskiego ogrodu zoologicznego cenny nabytek, który wymienia się za inne

drogie zwierzęta. Wspomniany konsul przy sposobności każdej podróży na urlop do Europy przywoził w prezencie Wiedniowi egzotyczne zwierzęta, opłacając z własnej kieszeni koszt transportu.

Dumny jest Wiedeń ze swojej Mädi, samicy słońca, która pierwsza z tych gruboskórców urodziła się w Europie i utrzymała się przy życiu. Teraz ma ona już 28 lat. O wiele romantyczniejszy był los jej afrykańskiego towarzysza, Bimpfa, podarowanego zwierzyńcowi przez hrabiego Khevenhüllera.

Hrabia, polując w dżungli, spotkał

młode słońtątko i niewiele się namyślając, chwycił je za ogon i tak długo trzymał, dopóki nie przybiegli murzyni z ekspedycji. Słońtątko stoczyło rozpaczliwą walkę o wolność, będąc już dość silnym. Myśliwy okazał się jednak silniejszym i nie puścił jeńca, który po kilku miesiącach znalazł się ze swoim panem we Wiedniu. Poważna liczba okazów zwierzyńca wiedeńskiego pochodzi z darów arystokratów i bogaczy austriackich. Przed kilku laty król bułgarski ofiarował ogrodowi parę wspaniałych sępów, a tego roku król rumuński dwa olbrzymie pelikany.

Nawracanie się żydów na chrześcijaństwo.

Prasa polska w ostatnich czasach coraz częściej notuje fakty przyjmowania chrztu św. przez żydów, ale wraz z tem sygnalizuje powrót żydów nawróconych, a nawet ich potomków do judaizmu. Żydzi nawróceni stali się nawet przedmiotem żywej polemiki. Niedawno w ich obronie wystąpił „Czas“, kwalifikując napaści na tak zwanych „wychrztów“ i drwiny z nich jako bluźnierstwo. W sprawie przyjęcia chrztu przez żyda najtrudniejszym momentem jest kwestja, czy dany neofita jest chrześcijaninem z przekonania, czy dla jakich względów doczesnych.

Prasa żargonowa cyfrowo wykazuje, że żydzi, którzy przyjmują chrzest, czynią to dla korzyści i względów czysto materialnych; albo dla zawarcia małżeństwa z chrześcijanką, albo dla karje-

ry zawodowej. Z chwilą, kiedy zmiana wyznania przestała być tym potrzebny czynnikiem — neofici powracają do wiary swych przodków.

Przykre te fakty nie mogą nie budzić poważnych zastrzeżeń. Bez wątpienia do Kościoła katolickiego mają i powinny wejść wszystkie narody, stanowiąc jedną owczarnię z jednym Pasterzem, ale wraz z tem nie wolno na chrzest zapatrywać się, jako na czynnik tej czy innej kariery doczesnej. Od postępowania samych neofitów zależy, aby wzbudzili do siebie zaufanie. Kościół katolicki, przyjmując żydów na swe łono, zawsze stosował najdalej posuniętą ostrożność, pilnie badając dyspozycje duchowe aspiranta do chrztu i zawsze będąc przeciwnym masowemu udzielaniu chrztu oraz pośpiechowi w tej sprawie.

Polacy w Ameryce.

W 80-tą rocznicę powstania pierwszej parafii polskiej w Stanach Zjednoczonych.

Ze wzruszeniem opisują pisma polskie w Ameryce powstanie pierwszej parafii polskiej 8 grudnia 1854 r. Parafia ta pod wezwaniem Niepokalnego Poczęcia N. M. P. w miejscowości Panna Maria, w stanie Texas, zorganizowana przez Górnoślązaka, ks. Leopolda Moczygembę, który sprowadził pierwsze 85 rodzin polskich do Stanów Zjednoczonych z Górnego Śląska, stała się zawiązkiem polskich parafii za oceanem, rozsianych dziś po 36 stanach.

Dzisiaj mamy w Ameryce 862 parafii polskich rzymsko-katolickich. Z tych parafii 815 znajduje się w Stanach Zjednoczonych, a 47 w Kanadzie. Jest to zaprawdę imponujący przyrost.

Jeśli rzucimy okiem na ośm dziesiątków lat pracy duchowieństwa katolickiego, musimy stwierdzić olbrzymi wprost dorobek. Mamy tam dziś wspaniałe kościoły polskie i znakomicie zorganizowane szkoły parafjalne, zakłady charytatywne, organizacje oświatowe itd. Najwięcej parafii rzymsko-katolickich mają Polacy w stanie Pensylwanja, bo 153. Z miast najwięcej parafii polskich rzymsko-katolickich posiada

Niezwykła licytacja.

W Bratysławie odbędzie się niecodzienna licytacja. Sprzedane mają być dwie ulice, należące do ogrodnika Galle. Ulice te przeprowadzone zostały na placach ogrodnika przez miasto, które nie zyskały jednak dokumentu, stwierdzającego prawa własności tych placów. Obecnie jeden z banków, będący wierzyicielem ogrodnika, uzyskał przeciw niemu tytuł egzekucyjny i ulice zostaną zlicytowane. Cena wywoławcza wynosi 300.000 koron. — Przepuszczalnie nie znajdzie się żaden kupiec.

Zamordowany przez matkę i siostrę

Morderczynie popełniły samobójstwo.

Białogród. (PAT). W Jugosławiji wydarzyła się wstrząsająca zbrodnia. Po 20-letniej nieobecności powrócił z zagranicy do rodzinnego domu syn pewnej wdowy, która wraz z córką żyła w wielkim ubóstwie, nie będąc przez nie poznany. Obie kobiety spostrzegły, że nieznajomy posiada wiele pieniędzy i postanowiły zamordować go w czasie jego snu. Plan swój wykonały i ciało zakopały w stajni. Stwierdziwszy następnego dnia, kto padł ofiarą ich zbrodni, obie kobiety popełniły samobójstwo. Córka rzuciła się do studni, matka zaś powiesiła się w ogrodzie.

Więś a sanacja.

„Zielony Sztandar“ o warunkach pojednania.

Warszawa (tel. wł.). Ostatni numer „Zielonego Sztandaru“, organu Stronnictwa Ludowego z dnia 6 bm. raz jeszcze robi obrachunek z sanacją na temat: więś i sanacja. Stwierdza on, iż rozłamy, które się dokonały w stronnictwie, w niczem nie osłabiły stanowiska opozycyjnego polskiego chłopca. Co więcej? Gdyby nawet udało się sanacji „dogadać się“ z przywódcami Stronnictwa Ludowego, to i wtedy więśby nie drgnęła. Więś przeklebia takich przywódców i odwróciłaby się od nich na zawsze. Bo chłopci nie są już dziś stadem baranów, które przywódcy mogliby przehandlować wedle swego uznania i zapędzić do obory nowonabywców. Masa chłopska idzie za swymi przywódcami, ale i kontroluje ich. Więś odrzuciłaby każdy pakt z sanacją, który nie uwzględniłby jej zadań i interesów, a między innymi nie dałaby istotnej poprawy gospodarce masom chłopskim.

Drugim postulatem wsi dzisiejszej, to sprawa wolności obywatelskiej, praworządność, prawa polityczne i należyte wpływy tych mas na sprawę samorządu i państwa. Bez uwzględnienia tych zadań natury politycznej nie może być mowy nie tylko o pojednaniu wsi z sanacją, ale nawet o prawdziwym odprężeniu.

W związku z powyższem autor artykułu zastanawia się, czy jest w Polsce równość w odniesieniu do prawa i na dowód, że tej równości w stosunku do chłopca niema, powołuje się na artykuł organu sanacyjnego „Kurjera Porannego“ z dnia 4 ub. m., który m. in. pisze: „Ziemianie na pograniczu polsko-litewskim nie płacą prawie żadnych podatków. Dochody ze swych majątków przepuszczają w miastach lub na miejscu przegrywają w karty. Ziemianie zapraszają do siebie dygnitarzy mniejszego i większego kalibru, gdyż to podnosi ich prestiż i bardzo często zapobiega liqytacji. Ziemianie nie płaci podatków, gości u siebie dygnitarzy i śmieje się w kułak z rozporządzeń władz“.

Tymczasem chłopca wydziera się ostatni grosz. Jako przykład przytacza „Zielony Sztandar“ bezlitosną egzekucję, przeprowadzoną w pewnego chłopca. Zebrana gromadę kobiet, które przyglądały się egzekucji we wsi Wierzba, gm. Stary Zamość, wzięto za demonstrację i kobietom wytoczono sprawę karną. Dziewięć kobiet skazano na więzienie od 6 do 8 miesięcy, a matkę owego rolnika, 60-letnią kobietę, skazano na 3 miesiące. Tak więc, gdy ktoś na wsi ośmieli się coś powiedzieć w obronie resztek swego mienia — pisze autor — skazuje się go na więzienie. Dopóki stan taki trwać będzie, nie może być mowy o współdziałaniu wsi z sanacją. (r)

Piękna uroczystość poświęcenia świetlicy na Błoniach w Inowrocławiu.

W ub. niedzielę odbyło się uroczyste poświęcenie świetlicy im. śp. generała Pierackiego. Świetlicę tę wybudowano dzięki inicjatywie Tow. Pań Miłosierdzia parafii Matki Bożej, a zwłaszcza przewodniczącej p. H. Tokarskiej, znanej z ofiarnej pracy charytatywnej. Uroczystość otwarcia i poświęcenia odbyła się przy licznych udziałach przedstawicieli władz, obywatelstwa, prasy i mieszkańców Błoni. Chór mieszany odśpiewał hymn narodowy, poczem słowo wstępne wygłosiła p. Tokarska, witając zarazem pp. starostę Wilczka, prezydenta Jan-kowskiego, p. Mirgałowskiego, przedstawicieli organizacji, duchowieństwa i licznie zebra-

nych. Ks. dziekan Kubski podniósł zasługi p. Tokarskiej i wszystkich pań miłosierdzia, położone przy zrealizowaniu tego pięknego dzieła, poczem przedstawił sprawozdanie finansowe z budowy świetlicy i przylegającej ochronki. Następnie ks. dziekan Kubski dokonał uroczystego poświęcenia. W końcu usłyszeliśmy śpiewy chóru mieszanego Błoniaków, tańce, produkcje dzieci z ochronki i deklamacje. W godzinach popołudniowych odbył się wieczorek towarzyski w salach hotelu Basta, z którego dochód przeznaczono na pokrycie kosztów budowy świetlicy.

Tradycyjny obchód gwiazdkowy Sokolstwa grudziądzkiego.

W święto Trzech Króli Sokolstwo grudziądzkie urządziło tradycyjnym zwyczajem obchód gwiazdkowy, który jak w latach ubiegłych tak i w tym roku wypadł bardzo pięknie i uroczysto. W wielkiej sali „Tivoli“ wszystkie sokolice i sokoli naszego miasta zebrał się, ażeby przy wspólnym stole jak jedna wielka rodzina sokola podzielić się opłatkiem i złożyć sobie wzajemne życzenia u progu nowego roku. Uroczystość zagałnia gorliwa prezesa gniazda żeńskiego p. Kaczmarekówna serdecznym przemówieniem, poczem przed dzieleniem się opłatkiem przemówił ks. dyr. Liss, kapelan okr. III. Sokola, wspominając o naszych pięknych tradycjach gwiazdkowych. Następnie przemówienie wygłosił p. prezydent Włodek, życząc w serdecznych słowach sokolstwu grudziądzkiemu pomyślności w nowym roku oraz dalszych sukcesów na polu wychowania fizycznego. W imieniu przewodnictwa Dzielnicy Pomorskiej

„Sokoła“ przemawiał bardzo pięknie wiceprezes dzielnicy p. red. Kunz senj. Z kolei wygłosił przemówienie naczelnik okręgu III p. prof. Ody, wyrażając równocześnie ku ogólnemu zadowoleniu zebranych świadectwo ze zdobytych Państw. Odznak Sportowych (P. O. S.) przez naszych dzielnych Sokolów. Z ramienia gniazda składał życzenia prezes p. Banaszak a następnie naczelnik Dzielnicy Pomorskiej p. Bączynski, który zainicjował doraźną zbiórka na G. O. „Caritas“ oraz na fundusz złotowy do Warszawy. Wynik zbiórki przedstawił się bardzo dodatnio, ponieważ na „Caritas“ zebrano 15 zł, a na fundusz złotowy 15 zł, za co w serdecznych słowach podziękował ofiarodawcom ks. dyr. Liss. Po odśpiewaniu kolend, wzajemnym obdarowaniu się oraz serdecznej pogawędce, nastąpiły tańce, podczas których tradycyjny krakowiak cieszył się nadzwyczajnym powodzeniem.

Jednolity tekst ustawy inwalidzkiej.

Przepisy o badaniu lekarskiem.

W Ministerstwie Opieki Społecznej opracowany został jednolity tekst ustawy inwalidzkiej z dnia 17 marca 1932 r. uwzględniający wszystkie zmiany, dokonane dotychczas w tej ustawie. Tekst ten ogłoszony zostanie w dniach najbliższych w Dzienniku Ustaw.

Jednocześnie ogłoszone zostanie rozporządzenie wykonawcze.

Do ustawy inwalidzkiej załączone zostaną rozporządzenia, wydane przez ministra opieki społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami oraz rozporządzenie zawierające przepisy o badaniu lekarskiem inwalidów. Przepisy te dotyczyć będą sposobu badania stopnia utraty zdolności zarobkowej, sposobu ustalania związku przyczynowego ze służbą wojskową i t. p.

Madrość i sprawiedliwość króli murzyńskich

**Władca ukarany grzywną za obrazę poddanego. —
Silne poczucie sprawiedliwości.**

Ostatnie depeche donoszą o krwawych walkach, jakie wybuchły pomiędzy różnymi plemionami Zulusów. Dla uspokojenia zamieszek rząd będzie musiał wysłać większy oddział wojska. Zulusi są szczepem, zamieszkującym Unję Afryki Południowej. Francuski tygodnik „Lu” opisuje właśnie oryginalne i nader ciekawe życie w kraju Zulusów.

Wszystkie prawie plemiona posiadają ustrój zbliżony do systemu parlamentarnego. Zgromadzenia odbywają się pod gołym niebem w polu, gdzie „deputowani” siedzą „w kuczki” na ziemi. Władca zajmuje fotel, który jest bodaj jedyną odznaką jego wyższości.

System parlamentarny Zulusów przypomina w zarysie ustrój faszystowski. Deputowani nie są bowiem przedstawicielami woli ludu, lecz tymi, którzy otaczają przywódców i udzielają im rad w czasie zgromadzenia.

Deputowani, szanując władzę króla, starają się udzielać mu rad i wspierać go swoim doświadczeniem. Czynią to z wielkim taktem i umiarem, tak, aby nie dotknąć godności osobistej władcy. Ten z kolei stosuje się do wskazań w ten sposób, by nie przynieść uszczerbku swojej powadze.

Król po wysłuchaniu różnych opinii, decyduje sam, jak należy postąpić w danym wypadku. Nierzadko zdarza się, iż decyzja jest zupełnie niezależna od rad deputowanych. Poddani słuchają decyzji króla nawet w tym wypadku, gdy władca nie uważa za stosowne umotywić swego rozporządzenia.

Przypominam sobie — pisze autor artykułu w „Lu” — scenę, gdy jeden z Zulusów zawstydił publicznie króla. Działo się to w ten sposób: Władca unieśmiony gniewem, zwrócił jednemu z doradców uwagę w sposób zbyt ostry. Oburzony tym inny deputowany powstał i przemówił: „Panie, obrażasz je-

dnego z twoich wiernych poddanych. To źle. Dlatego też skazuję cię na grzywnę funta szterlinga, ażebyś wynagrodził krzywdę temu człowiekowi”.

Król zakłopotany, a jednocześnie rozniewniony zapytał: „Jak śmiesz odzywać się do mnie w ten sposób, ty, który jesteś starym psem zmarłego mego ojca?” „W istocie, jestem tylko starym psem zmarłego twojego ojca i jestem z tego dumny, ale właśnie dlatego muszę cię

upomnieć. Panie, psy twojego ojca nie były pozbawione wolności, a zwykle szczekaniem przestrzegaly przed niebezpieczeństwem. Twój ojciec umiał nas wysłuchać i zrozumieć. Ty jesteś mniej roztropny i możebyś chciał założyć nam kaganiec? Powiedz więc otwarcie. Jeżeli tak jest, to wolalbym od razu opuścić ciebie i przyłączyć się do plemienia, gdzie stare psy nie są bite kijami.

Władca wzruszony temi słowami, ucałował starca i prosił go o przebaczenie. Następnie zaś wypłacił grzywnę jednego funta na ręce obrażonego uprzednio psa.

Warto przytoczyć jeszcze jedno zdanie, świadczące o silnie rozwiniętym poczuciu sprawiedliwości.

Naczelnik M'fueuwa sądził pewnego dnia sprawę o kradzież, w której oskar-

żonym był jeden z najlepszych jego przyjaciół i towarzyszy z lat dzieciństwa. Sytuacja była kłopotliwa. Sami zresztą sędziowie znając przywiązanie M'fueuwy do przyjaciela czuli się niepewni. Dla ułatwienia naczelnikowi wymiaru sprawiedliwości, starali się wynaleźć szereg okoliczności łagodzących, by zmniejszyć odpowiedzialność przestępcy. Wyrok łagodny wydawał się pewny. Jakież jednak było zdumienie obecnych, gdy usłyszeli następujące słowa:

„Oskarżony okrył hańbą pamięć swego ojca. Okrywa hańbą mnie, swego przyjaciela lat dzieciństwa i całe plemię, które powinno mieć lepszych synów. Z tych powodów skazuję na zapłacenie grzywny twemu sąsiadowi, którego okradłeś. Przedmiot skradziony jest mało wartościowy, ale zapłacisz aż dwa funty szterlingów, abyś wiedział, jak wielkie przestępstwo popełniłeś”. — To powiedziałwszy, władca zamilkł na chwilę, poczem dodał głosem wzruszonym: „Jednakże wiem, że jesteś biedny i dlatego daję ci te dwa funty na zapłacenie grzywny. Idź i oddaj je natychmiast poszkodowanemu”.

Od tej chwili M'fueuwa pozyskał sobie uznanie wśród poddanych. Dał bowiem dowód, że potrafi być sprawiedliwym sędzią i dobrym przyjacielem.

Z Gdańska.

Posel do Volkstağu E. Czarniecki, dotychczasowy prezes Gminy Polskiej w Gdańsku, złożył w związku z powołaniem go na przedstawiciela Gdańskiej Rady Portu w Pradze, swój mandat poselski. Na jego miejsce wejdzie ks. proboszcz Komorowski.

Wikariusz generalny diecezji gdańskiej, Biskup O'Rourke mianował wikariuszem generalnym swej diecezji proboszcza z Oliwy, radcę konsystorza ks. Bruskiego.

„Niemiecki” Gdańsk. Przemawiając na zebraniu w Oruni, przywódcą hitlerowców Förster podkreślił m. in. że w roku bieżącym narodowi socjaliści mają do spełnienia w Gdańsku trzy główne zadania, a mianowicie: 1) walczyć o niemieckość Wolnego Miasta, 2) utrwalić solidarność społeczną i 3) doprowadzić do poprawy sytuacji gospodarczej. Polepszenie położenia gospodarczego Gdańska wymaga ofiar materialnych i moralnych i może nastąpić tylko wtedy, jeżeli Gdańsk pozostanie niemiecki.

Przed gdańskim sądem odbyła się rozprawa przeciwko hitlerowcom Austowi i Preiskornowi, którzy w okresie wyborów zajmowali się fabrykacją materiałów wybuchowych, przeznaczonych do terroryzowania przeciwników politycznych. Proces odbył się przy drzwiach zamkniętych, nie dopuszczono nawet przedstawicieli prasy. Sąd skazał Preiskorna na 6 miesięcy więzienia, Austa zaś na 3 miesiące więzienia. Po rozprawie obu aresztowanych wypuszczono z aresztu.

Młóckarnia zmasakrowała rolnika

Zain, 8. 1. (tel. wł.). W Dochanowie (powiat zniński) uległ podczas młócenia zboża nieszczęśliwemu wypadkowi rolnik Jan Kaźmierski. Wskutek własnej nieostrożności Kaźmierski porwany został za kołach przez koło maszyny, które wykonało z nim kilka obrotów, powodując złamanie nogi w dwóch miejscach i silne potłuczenie głowy. Zmasakrowanego gospodarza przewieziono do szpitala w Zninie, gdzie nie odzyskałszy przytomności zmarł.

Zmasakrował twarz przeciwnikowi

Z Mogilna donosi nasz korespondent: Przed sądem w Mogilnie odpowiadał za spowodowanie ciężkiego urazu cieleśnego Józef Staszewski z Wiecanowa pod Mogilnem. Oskarżony za obrazę swej siostry uderzył Stan. Nowaczyka z Wiecanowa sztachetą wyrwaną z płota tak silnie, że Nowaczyk przez trzy dni nie odzyskał przytomności, a ponadto zniekształcił mu na zawsze twarz przez złamanie na czole czaszki. Sąd wydał wyrok skazujący Starzewskiego na pół roku więzienia.

Echa sensacyjnej afery

ujawnionej w poznańskiej klinice położniczej. Poznań, (tel. wł.). Wielkie zainteresowanie i zarazem oburzenie wywołała opublikowana przed pewnym czasem wiadomość dotycząca ujawnienia wielkiej afery, jaka miała miejsce w klinice dla kobiet przy ul. Polnej.

Ujawniono skandaliczne stosunki jakie w klinice od dłuższego czasu panowały i które były powodem szeregu wypadków pociągających za sobą ciężkie zachorzenie pacjentek a nawet i zgony. Sprawę przekazano do dyspozycji prokuratury s. o. i sędziego śledczego, który ze zdwojoną energią wdrożył dochodzenie przeciw winnym tym skandalicznym zaniedbanom.

W związku z ujawnioną aferą, której szczegóły są znane kompetentne władze przeszukały kilkadziesiąt poszkodowanych świadków i zebrany materiał niezwykle obciążający przekazano do rozpatrzenia rzeczoznawców, którzy po szczegółowym zbadaniu wydadzą opinię, torującą drogę dalszemu biegowi sprawy.

Zupełnie zbędna i szkodliwa tymczasowość.

Jest to wprost paradoksalne, że Gdynia licząca już dziś blisko 50.000 mieszkańców, zatrudniająca kilkanaście tysięcy robotników i kilka tysięcy pracowników umysłowych dotychczas tylko nominalnie jest siedzibą Ubezpieczalni Społecznej, zaś rzeczywistie tymczasową siedzibą zarządu Ubezpieczalni jest 11.000 mała uprzemysłowione miasteczko Wejherowo.

Pytamy kogo i na co potrzebna jest ta tymczasowość, utrudniająca z jednej strony pracę wewnętrzną Zakładu, z drugiej strony pomnażająca już i tak niemałe niezadowolenie tak ubezpieczonych jak i ubezpieczających.

Na brak odpowiedniego lokalu na pomieszczenie biur Ubezpieczalni Społecznej nie można się wymawiać, gdyż zuniifikowane z Ubezpieczalnią Z. U. P. U. posiadają w Gdyni aż cztery ogromne bloki mieszkalne, w których

zajmują mieszkania i lokale conajmniej 60% ludzi statutowo do tego nie uprawnionych, a obecnie buduje się przy ul. 10 Lutego 5-ty ogromny blok na cele mieszkaniowe, biurowe i handlowe, więc niewątpliwie znalazłoby się w tych blokach pomieszczenie także dla biur Ubezpieczalni Społecznej. Wystarczyłoby tylko opróżnić zajmowane jure caduco trzy lokale przez Towarzystwo Budowy Osiedli, które nabywało całe kolonie domów stojących pustką z braku chętnych nabywców na te objekty, a samo zajmuje mieszkania przeznaczone dla członków Z. U. P. P. którzy muszą się dawać wyżytkować z braku pomieszczenia, w blokach Z. U. P. U. gdyńskim lichwiarom mieszkaniowym.

Jak długo więc ma jeszcze trwać ta zagadkowa i zbędna tymczasowość siedziby Ubezpieczalni Społecznej?

Ważna zdobycz komunikacyjna dla Helu.

Niejednokrotnie pozwoliliśmy sobie poddać krytycznej rozprawie niektóre poczynania czy też zarządzenia Toruńskiej Dyrekcji Kolejowej, nie kierując się jednak nigdy złośliwością ani nalogową krytykomanją, a raczej szczerą chęcią współpracy. Z radością i pełnym uznaniem stwierdziliśmy, że, jak to z dwóch wypadków konkretnych wnosić możemy, Dyrekcja Kolei w Toruniu również tak pojęła nasze uwagi krytyczne, i w tych wypadkach gdzie uważa je za słuszne a leżało w jej kompetencji wprowadzenia jakiegoś przez nas poruszanego polepszenia, lub naprawienia pewnych niedogodności, chętnie to uczyniła. Wspomnę tu choćby tylko kilkakrotnie przez pisma nasze poruszaną konieczność zagrozenia torów kolej, w obrębie śródmieścia, między ul. Świętojańska i Śląską, które zostało już w ub. r. wykonane.

W jesieni ub. roku poruszyliśmy również sprawę niefortunnie ułożonego rozkładu jazdy pociągów na półwyspie helskim oraz nadmierne długi czas jazdy tych pociągów z Gdyni na Hel (3½ godz.).

I w tym wypadku Dyrekcja Kolejowa wykazała wiele zrozumienia dla potrzeb ludności półwyspu helskiego, czego chlubnym dowodem jest wprowadzenie od 5 stycznia nietylko nowego dogodniejszego rozkładu jazdy, lecz ponadto prawie dwa i półkrotnie zwiększona chy-

żość pociągów, wskutek czego jazda z Gdyni na Hel i naodwrot, zamiast obecnych 3½ godzin, trwać będzie tylko 1 godz. 26 minut, co jest niezwykle wielką oszczędnością czasu i kosztów ruchu. To też nie wątpimy, że komunikacja ta przestanie być moeno deficytową, jak to było dotychczas, a stanie się może z czasem nawet dochodową.

W związku z wprowadzeniem nowego rozkładu jazdy dla półwyspu helskiego, nastąpiły też drobne zmiany w rozkładach pociągów w kierunku Strzebielina i Pucka.

Wedle nowego rozkładu jazdy pociąg Mt 5343 odjeżdża z Gdyni o godz. 7.32, a przyjeżdża na Hel o godz. 8.57.

Poc. Mt 5345 odjeżdża z Gdyni o godz. 20.08, a przyjeżdża na Hel o godz. 21.36.

Poc. Mt 5344 wyjeżdża z Helu o godz. 9.23, a przyjeżdża do Gdyni o godz. 10.38.

Poc. Mt 5346 wyjeżdża z Helu o godz. 21.54, a przybywa do Gdyni o godz. 23.20 i ma bezpośrednie połączenie do warszawskiego pociągu pośpiesznego.

Inowacja ta w komunikacji z Helem spotkała się z wdzięcznym uznaniem nietylko tubylczej ludności helskiej, lecz również sfer urzędniczych i wojskowych, a przedewszystkiem u przedstawicieli coraz więcej wzmagającego się na Helu przemysłu rybnego.

Echa tajemniczego napadu na ambulans.

Dalsze aresztowania w Trzemesznie.

Mogilno, 8. 1. (tel. wł.). Jak już donosiliśmy, w związku z aferą kradzieży w ambulansie pocztowym w Trzemesznie aresztowano kilka osób wmieaszanych w tą sprawę. Oprócz wymienionych już osób znaleźli się w areszcie blacharz Błaszak z Poznania, bawiacz w tym czasie w Trzemesznie u swego brata, u którego znaleziono klucz podobny do tego, jaki otwierał zamek w ambulansie, dalej robotnik Postuśzny i listonosz Błaszak, który krytycznego dnia pełnił służbę wewnętrzną w gmachu pocztowym.

Asystent Reck i listonosz Błaszak zostali aresztowani, zaś Bansa, Błaszak z Poznania i Postuśzny odstąpili do dyspozycji sędziego śledczego w Gnieźnie.

W obecności władz pocztowych, prokuratora i policji przeprowadzono próby włamania do ambulansu na szosie i na podwórzu budynku pocztowego. Podczas gdy pierwsza próba (podczas jazdy na szosie) trwała 4 minuty, druga na podwórzu zajęła tylko 30 sekund. Władze doszły do przekonania, że kradzieży dokonano na podwórzu przed wyjazdem na dworzec.

Poza aresztowanymi policja przesłuchała około 20 osób, które jednak postawiono na wolnej stopie.

Zaznaczyć należy, że ambulans krytycznego dnia zamknięty był tylko na zamek a nie na kłódke.

Wyrodna matka skazana na pół roku więzienia.

Tczew. Zamiejscowy wydział karny sądu okręgowego w Starogardzie na sesji wyjazdowej w Tczewie rozpatrywał sprawę służącej 26-letniej Heleny Gwizdałówny, stale zamieszkałej w Brodach w powiecie tucholskim, przebywającej w tut. sądzie grodzkim od dnia 14 grudnia ub. roku.

Akt oskarżenia zarzucał Gwizdałównie przestępstwo przerażenia, że niesłubne dziecko które w dniu 9 czerwca ub. r. powiła w mieszkaniu

Franciszki Borcowskiej przy ul. Nad Wisłą, porzuciła, a sama się ułotniła.

W wyniku przeprowadzonej rozprawy sąd okręgowy skazał wyrodną matkę na pół roku więzienia zaliczeniem obdytego aresztu śledczego i zawieszaniu reszty do odbycia kary na przeciąg 5 lat. Po rozprawie wyrodna matka opuściła z płaczem mury tut. więzienia sądowego.

Z KRAJU.

Do Częstochowy przybyła w liczbie około 1000 osób pielgrzymka niemiecko-polska z Bytomia i okolic, powitana na dworcu kolejowym przez przedstawicieli władz. Po wysłuchaniu nabożeństwa na Jasnej Górze pielgrzymka udała się na cmentarz na groby poległych w wojnie światowej żołnierzy niemieckich. Przed odjazdem kierownik pielgrzymki złożył zarządowi miasta podziękowanie za opiekę nad grobami żołnierzy niemieckich.

Śmierć kolejarza. Konduktor kolejowy Jakób Łach ze Staniątek w pow. bocheńskim, przechodząc przez tory, wpadł pod koła nadjeżdżającego pociągu pociągu pociągu i poniósł śmierć na miejscu, doznając zmiżdżenia czaszki.

Jubileusz ks. biskupa Łosińskiego. W roku bieżącym ks. biskup Augustyn Łosiński obchodzi 25-lecie swej sakry biskupiej i rządów diecezji kieleckiej.

Szpital Bonifratrów w Łodzi. Od kilku lat ojciec Bonifratrzy budują na Chojnach szpital. Mimo wielkich trudności finansowych budowa posunęła się o tyle, że dziś stoi już czteropiętrowy dom na wysokim parterze, pokryty dachem, oszklonym, posiadający jasne pokoje, w których pomieścić można 100 łóżek i salę operacyjną. Do tej pory na budowę wydano 500.000 złotych, lecz do wykończenia już wzniesionego budynku i uruchomienia szpitala potrzeba jeszcze 100.000 złotych.

Kainowa zbrodnia. Zamordowany został na szosie w powiecie rybnickim robotnik Dyonizy Piksa. Zwłoki jego znaleziono na furmance, którą tego wieczora jechał w stronę Rybnika. W wyniku dochodzenia stwierdzono, że sprawcą zabójstwa był brat zamordowanego Henryk Piksa. Zabójcę aresztowano. Przyznał się on do czynu, a jako przyczynę podał niesnaski rodzinne.

Wybuch bomby w Wilnie. Nieznani sprawcy podrzucili petardę do otworu rynny w kamienicy nr. 22 na Zaułku Literackim. Petarda wybuchła, niszcząc kilka szymb w księgarni Ickowicza. Poważnych uszkodzeń ani wypadków z ludźmi nie było. Na miejsce eksplozji przybyła policja, która prowadzi dochodzenia z polecenia prokuratury.

Zniszczony przez ostatnią powódź most w Zgłobicach na Dunajcu został odbudowany i oddany do użytku publicznego. Most ten, długości 242 m, posiada konstrukcję drewnianą.

Kino Marysienka
Początek o godz. 5.20, 6.30 i 9

Dzisiaj premiera!
Diana Wynyard
w filmie uśmiechów i łez pt.

Jarzmo miłości

Rewelacyjny film o współczesnym życiu i współczesnym małżeństwie (383)

Anny Ondra
szaleje... uwodzi... kocha...
w filmie

Miss Flora

Kronika

Bydgoszcz, dnia 9 stycznia 1935 roku.

KALENDARZYK

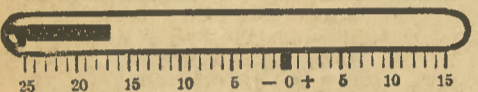
Dziś: Marcelina, Marcjanny.
Jutro: Agatona p., Wilhelma.
Wschód słońca o godzinie 8.09.
Zachód słońca o godzinie 16.05.

Stan pogody

Dość pogodnie. Temperatura bez zmian. Umiarkowane wiatry południowo-wschodnie i wschodnie.

Termometr wskazywał dziś rano

MUZEU MIEJSKIE otwarte codziennie od 9-16. w niedziele i święta od 11-14. Obecnie wystawa doroczna Grupy Plastyków Pomorskich.

DYŻURY NOCNE APTEK od 7-13 stycznia 1935 r.

- 1) Apteka przy Bielawach, ul. Gdańska nr. 91, tel. 1467.
- 2) Apteka pod Łabędziem, ul. Gdańska nr. 5, tel. 204.
- 3) Apteka Staromiejska, ul. Długa 39, tel. 300.

„LEKTURA”, wypożyczalnia książek przy ul. Gdańskiej 54 posiada największy wybór beletrystyki ostatniej doby. Wypożycza książki również na prowincję.

Z TEATRU MIEJSKIEGO.

Dziś, w środę, publiczność bawić się będzie doskonale na przeżabawnej krotchwili W. Rapackiego **„CZŁOWIEK, KTÓRY NIE PIJE”**. Na czele świetnego zespołu pp. Zielińska i Dzwonkowski.

Czwartkowy wieczór wypełni rewja w II częściach (20 obrazach) p. t. **„CHALLENGE HUMORU”** w wykonaniu obu zespołów artystycznych. Rzecz ta ukaże się już po raz ostatni.

W piątek **„NIEWINIĄTKO”** Millöckera. Premierę komedii Józefa Bliźnińskiego w adaptacji literackiej A. Grzymały-Siedleckiego p. t. **„ROZBITKI”** naznaczono na sobotę, dnia 12 bm. Pod reżyserją St. Dąbrowskiego udział biorą pp. Łukowska, Morozowiczowa, Podgórska, Wiczorkowska, Zielińska, Balicki, Dąbrowski, Dytrych, Dzwonkowski, Kalinowski, dyr. Stoma i Wiliamski. Nową oprawę dekoracyjną skomponował J. Hawrylikiewicz.

W niedzielę o godz. 16 **„NIEWINIĄTKO”**, wieczorem **„ROZBITKI”** Bliźnińskiego.

— **Srebrne gody** obchodzą w dniu 10 bm. małżonkowie Jan i Marianna z Szawiców Kozowych, którzy w r. 1921 powrócili z obczyzny do stron ojczystych. P. Koza, handlowiec z zawodu, przebywał 20 lat w Berlinie i należał do gorliwych członków Towarzystwa św. Antoniego. W Bydgoszczu należy do stowarzyszenia oświatowego „Lech” i Stronnictwa Ch. D. koła „Północ”. Na intencję Jubilatów odprawione zostanie w czwartek o godz. 8 rano w kościele Serca Jezusowego nabożeństwo. — Ad multos annos!

— **Dziesięciolecie chrześcijańskiego związku drukarzy**. Oddział pomorski Polskiego Związku Zawodowego Drukarzy i pokrewnych zawodów obchodzi 10-lecie istnienia. Uroczyste zebranie z udziałem zamiejscowych delegatów i przedstawicieli pracodawców oraz władz odbędzie się w sobotę, 12 stycznia o godz. 18 w Reursie Kupieckiej. Po zebraniu bankiet.

Kurs obrony przeciwgazowej

W środę, 2 bm. rozpoczęto kurs obrony przeciwgazowej III kategorii dla drużyn odkażających, na który uczęszczają uczniowie Państw. Gimnazjum Klasycznego i Gimnazjum Humanistycznego.

Kurs został zorganizowany przez Zarząd Obwodu Miejskiego LOPP. Program kursu obejmuje 40 godzin nauki, w tem również ćwiczenia z dziedziny usuwania gazów bojowych.

Mróz nie zelżał.

W śródmieściu Bydgoszczy termometr o godz. 8 rano wskazywał —18 stopni Cels. Koryto rzadko kiedy zamarzającej Brdy do połowy ścięte jest lodem, przy ujściu i koło Kapuścisk rzeka stała.

Zatoka Pucka cała zamarzła.

Mróz spowodował całkowite zamarznięcie zatoki Puckiej na 40-kilometrowej przestrzeni, bo od Helu aż do Pucka. Lód trzyma się mocno, a grubość jego wynosi ponad 10 cm. Dostęp do portu puckiego i Jastarni jest u niemożliwy. W porcie Helmskim pojawiła się kora, a molo pokryło się zwalami lodu.

W stolicy i na Kresach.

Warszawa, 9. 1. (Tel. wł.). W godzinach rannych w śródmieściu Warszawy był 19 stopni poniżej zera, natomiast na peryferiach niezabudowanych i nad Wisłą termometr wskazywał do 25 stopni. Mróz przybiera na sile. Dbając o zdrowie policjantów, przy stałych posterunkach na ulicach miasta wystawiono kosze żelazne z pionowym koksem, przy których grzeją się również przejeżdżający.

Tramwaje warszawskie zupełnie nieogrzane okazały się „lodowniami” i bezpieczniejsze jest maszerować pieszo, niż drzeć, siedząc w przewiewnym z wszystkich stron wagonie.

Wszystkie domy noclegowe i przytulki wypełniły się po brzegi biedotą. W domu noclegowym przy ulicy Dzikiej, gdzie zwykle nocowało najwyżej 400 osób, znalazło nocleg powyżej 800 osób. W domu noclegowym dla inteligencji mieszkało 617 osób. Wobec przepełnienia lokowano się w korytarzach.

Pogotowie ratunkowe musiało powiększyć swój personel lekarski i pomocniczy wobec licznych wypadków. Bez przerwy zgłaszają się o pomoc pacjenci z odmrożeniami uszami, czy palcami. To samo się dzieje w szpitalach, w których znajdują ulgę ofiary mrozu. Zmienił się również wygląd miasta. Okna sklepowe pokryte są

mleczno-białym kożuchem szronu zlodowicałego.

Słomim (PAT). Na kresach wschodnich mrozy doszły do 30 stopni. Szereg linii telefonicznych uległo uszkodzeniu. Pociągi osobowe i pociągi przyjeżdżające ze znacznym opóźnieniem. W miasteczkach kresowych ruch ustał prawie zupełnie.

Łuck (PAT). Na Wołyniu notowano temperaturę 26 do 30 stopni przy silnych wiatrach wschodnich. Ambulatorja udzielają pomocy odmrożonym.

Niepamiętne zjawisko na Bałtyku.

Odpyły wód, podobnie jak na Oceanie.

W pobliżu znanego kąpieliska nadmorskiego Wielkiej Wsi - Hallerowa, na przylądku Rozewskim, rybacy kaszubscy zaobserwowali niebywałe i niepamiętne od lat zjawisko **znacznego opadnięcia wód otwartego Bałtyku**. Na odcinku pomiędzy Rójewiem a wioską Ostrowem woda odeszła od brzegów na przeszło 50 metrów od normalnego stanu, odsłaniając na tej przestrzeni dno. Miało się wrażenie jakoby jakiegoś wielkiego odpływu wód, **spotykanego tylko na oceanach i morzach południowych**.

Rybacy wszczęli natychmiast poszukiwania bursztynu i znaleźli wiele bryłek bursztynowych, ważących do 400 gramów. Wśród głazów natrafiono na większe ilości ryb, **przeważnie zmarniętych**.

Przyczyną tak wielkiego i gwałtownego opadnięcia wód Bałtyku był wiejący od dłuższego już czasu wiatr południowo-wschodni, który przez odepchnięcie wód od brzegu, spowodował obniżenie się poziomu normalnego. Obecnie poziom wód się podniósł.

Mrozy w Rosji Sowieckiej.

Moskwa, 8. 1. W Syberji zachodniej szaleje śnieżca. Na kolei Omskiej utknęło w zaspach 40 pociągów. Na Czarnym Morzu szaleje orkan. Żegluga wstrzymana.

2000 żydów w Bydgoszczy.

Osiedlający się otrzymują pożyczki bezprocentowe. — Chór żeński w synagodze.

(n.) Na blisko 125 tysięcy mieszkańców Bydgoszczy przypada obecnie 2000 żydów. W roku 1921 w urzędowym spisie ludności figurowało tylko 681 żydów, w r. 1925 — 966, **po przewrocie majowym 1926 liczba żydów wzrosła na 1350, a do roku 1930 na 1766 itd.** W roku 1934 napływ pozornie ustał.

Przyrost naturalny (t. j. nadwyżka urodzeń nad zgonami) u ludności wyznania żydowskiego w Bydgoszczy jest **nieznaczny**. Przeciętnie rodzi się w Bydgoszczy rocznie 27 dzieci żydowskich, liczba zgonów wynosi 16 — w roku 1934 przyrostu naturalny wy-

niósł tylko 6 głów, a napływowy — 128.

Duma żydów bydgoskich jest — według zapewnień warszawskiego „Naszego Przeglądu” — reprezentacyjna synagoga utrzymana w nowoczesnym(?) stylu. Nabożeństwa są tam odprawiane przy dźwiękach organów. Osobliwością synagogi bydgoskiej są **występy chóru kobiecego**, który w pierwszym roku swego istnienia stał się przyczyną **ataków ortodoksów** na rabina „postępowego”. Lecz mimo protestów, chór żeński nadal występuje w Synagodze.

Gmina wyznaniowa żydowska w Byd-

OD LAT 35 W SŁUŻBIE DZIECKA - PUDER BEBE SZOFMANA

Blaski i cienie Bydgoszczy.

Anemiczne miasto.

Każde większe środowisko ma swoje oliczce regionalne i posiada coś, co jest jego wyłączną własnością i właściwością.

Warszawa ma swoją fluktuację ruchliwego elementu przyplwowego z miastami wschodu i zachodu. **Kraków** ma swe dostojęstwo historyczne i muzealne. **Lwów** żyje temperamentem południowym, **Wilno** przegląda się w lustrze poezji Mickiewicza a na twarzy jego odbijają się skutki okrucieństw „Wieszatela”. **Poznań** cechuje umiar i realna ocena zjawisk zbiorowych, **Łódź** pulsuje tętnem kółek fabrycznych, **Częstochowa** prezentuje swoją szatę brokatowej tradycji jasnogórskiej, a nawet małe miasto **Toruń** z godnością strzeże pietyzmu swego wielkiego Syna. Wszystkie te skupiska pociągają nie tylko swoim zewnętrznym wyglądem, ale budzą respekt swoim warształem umysłowym, który zrywa koło siebie wiecie nowych ruchów polskiej myśli, przerabia je i układa w magazynie swoistej kultury ku pożytkowi całej polskiej zbiorowości.

Nie tak dzieje się w **Bydgoszczy**, co to pretenduje na stolice morskiego zaplecza. Wprawdzie ma swoją omśzałą architekturę i patynę historyczną, ma swój teatr z „cudownie pomalowanym” hallem, zamieszkuje tu niewysłowienie subtelna **Łuczniczka**, co to in permanentnie strzela w kierunku wejścia do świątyni **Stomy** i ploszy mu „gromadne” tummy — Bydgoszcz stroi się we **wenejańskie pejzaże Brdy** z wyrwami swoich brzegów „gdzieś tam dalej” — o zamkniętym kanale nie mówi się głośno, by nie pokazać swych brzydkich wnętrzności — Bydgoszcz ma piękną prostą i szeroką **ulicę Gdańską ze zaporem toru kolejowego**.

chlubi się niezmiernie „romantycznymi” ruinami walących się domów przy **ulicy Długiej** u wylotu Podwala, obitych ze wzruszającą prostotą deskami spróchniałymi, Bydgoszcz posiada **szereg żyjących i umarłych przedsiębiorstw przemysłowych**, nieco więcej półpróżnych i pełnopróżnych gmachów po **zredukowanych** urzędach i instytucjach.

Zaiste, Bydgoszcz ma swój urok w tej rozpiętości „światła i cienia” — **ale niema nerwu!**

Pajęczynę swej dawności duchowej i meszek tubylczej swoistości starła imigracja z cieplejszej i śpiwniejszej geografii. Trzon miejscowej szczupłej garstki inteligencji wszedł liczebnie słaby na arenę ośwobodzonej władczyni Brdy. Po wymeldowaniu się Niemców pojemność nadbrzeżańskiego Akropolisu była bardzo wchłonna i podobna była do doliny, do której się zlewa zewsząd z gór ulewa po rześnym deszczu. **Znikł na dnie tubylczy pierwiastek**, ponad głową jego pływa fala bratniego „zasilenia”, co to śpieszyła ochoczo z pomocą, by dźwignąć ciężką maszynę zbiorowej, a w końcu całkiem zwolnić go ze służby. I ta procedura wciąż jeszcze obowiązuje. Zbiornik bydgoski **wchłania zewsząd** nadwyżkę nietylko inteligencji wolnych zawodów i fachów, ale i bataljony funkcjonariuszy urzędowych, samorządowych instytucji monopolowych i gospodarczych z pominięciem elementu miejscowego, który coraz więcej bezrobotnieje... Do tego dochodzi jeszcze jedno zjawisko, którego zdaje się, w innych państwach się nie spotyka. Ustawowo przewiduje się szereg kategorii stanowisk i posad dla emerytów, sankcjonując drogą legalną

goszczy posiada **kasę pożyczek bezprocentowych** t. zw. Gmitus Chesed, która fundusze swe czerpie z międzynarodowej organizacji „Joint”, mającej siedzibę swą w Nowym Jorku. Kasą bydgoską, która rozpozyczyła **kilkadziesiąt tysięcy złotych** na „wieczne” oddanie, zarządzał ostatnio inż. Klotz.

MRÓZ NIE ZELŻAŁ.

Na którym stopniu się zatrzyma?

— **Ślizgawka szkolna dla niezamożnej młodzieży**. Dyrekcja Państw. Gimnazjum Klas. zawiadamia, że z polecenia Kuratorium O. S. Pozn. została uruchomiona przy sali gimnastycznej zakładu (ul. Krasieńskiego) **ślizgawka szkolna dla niezamożnej młodzieży**. Jednorazowy wstęp na ślizgawkę przed południem 5 gr, po poł. 10 gr, garderoba 5 gr. Sezonowe karty wstępu 2 zł.

Tradycyjny Bal
P. B. K.
P. Białego Krzyża
odbędzie się
12 stycznia 1935
w sali malinowej
„Bod Orłem”

kumulacje źródeł zarobku dla „uprzywilejowanych” i przechodzi się do porządku dziennego nad takim absurdem socjalnym: urzędnik taki czy inny dobiegł kresu swej użyteczności społeczno-państwowej i z racji sklerozy umysłu czy ciała zachodzi potrzeba wysłania „steranego” pracownika na zasłużony płatny odpoczynek emerytalny, ale gdy prawa ręka usuwa „zniedołężniatego” z dotychczasowej pozycji, lewe ramię wadza go na inne intratne miejsce, wymagające dobrze rozwiniętej bystrości ducha i solidnej wagi odpowiedzialności wobec społeczeństwa, fiskusa i danej gałęzi zawodowej.

To nie jest specyfikiem Bydgoszczy, bo ten „tyfus plamisty” spotykamy w najgłośniejszych centralach Polski. Bywało, że nawet instytucję przeniesiono daleką drogą do miejsca zamieszkania pewnego szczęśliwca. Doprawdy, niema się czem zachwycać!

Ale zawróćmy z rozważań, dotyczących walne bolączki, nie wychodzący ze samej Bydgoszczy, cierpiącej na **anemię** o swoich przyczynach, bo o nich chcemy mówić sine odio et ira. Anemia jest zjawiskiem biologicznym, ale nie o takim tu nowa, a o anemii zainteresowań, zagadnień doby bieżącej w sferze czekającej na nas myśli zbiorowej. Nie o politykę też chodzi, bo to jest rezerwat władców dnia dzisiejszego; społeczeństwo w epoce idącego stulecia nie jest przedmiotem politycznym, raczej jest podobnym do nierozpalonej sztaby żelaznej, z której kuje się na zimnym kowadłe podkowy dla reprezentacyjnych rumałów wyścigowych. Do tego stosuje się Bydgoszcz umysłowa w zupełności. To nie dziwne, to jest jej ubóstwo uzasadnione, wpływające z nieskoordynowanej całości składników przetasowanych; Bydgoszcz nie ma lokalnej ambicji; **po nerw tubylczy jest znieczulony**, a co przypłynęło, ani się asymiluje bo już wykończono, ani nie urabia nowego typu, bo kość pacierzowa za sztywna.

Dr. Jurek.

(Dokończenie nastąpi).

Szczegóły procesu, który trzyma w napięciu świat cały.

Bezmiar tragedji zdobywcy Atlantyku, pułk. Lindbergha.

Na drucie telegraficznym dochodzą do nas coraz to nowe szczegóły największego procesu wszystkich czasów, trzymającego w napięciu świat cały. Na sali rozpraw w małej mieścinie amerykańskiej Flemington odżywa straszliwy dramat narodowego bohatera Stanów Zjednoczonych i pierwszego zdobywcy Atlantyku, pułkownika Lindbergha.

Oto fragmenty z pierwszych dwóch dni rozprawy przeciwko potwornemu mordercy Hauptmannowi.

Dramatyczne zeznania matki porwanego dziecka.

Młoda kobieta, odziana w czerń, o bladej i smutnej twarzy, wchodzi do wypełnionej po brzegi sali sądowej.

Na sali zaległa dramatyczna cisza, zakłócona tylko szepcami.

Anna Lindbergh...

Pułkownik Lindbergh przesyła ruchem ręki dyskretne pozdrowienie swej żonie, jakby chciał jej dodać otuchy. Anna Lindbergh odpowiada bladym, ledwo dostrzegalnym uśmiechem. Hauptmann rzuca na nią szybkie spojrzenie, potem opuszcza oczy. Gdy Anna Lindbergh zeznawała, Hauptmann, jakby urzeczony, nie odrywał od niej wzroku — mimo swych „stalowych nerwów” i wyjątkowego opanowania.

Anna Lindbergh, po złożeniu przysięgi, rozpoczęła zeznania. Głos jej jest cichy, miękki, lecz jasny. Wyczuwa się, że postanowiła zachować spokój mimo okrutnych przeżyć.

Kilkakrotnie głos jej załamuje się, ręce nerwowo drgają, z trudem powstrzymuje łkanie. Wybuch płaczem, gdy prokurator Willentz pokazuje jej „dowód rzeczowy nr. 13”, koszulkę dziecka, odesłaną przez porywacza. Szybko jednak opanowuje się, przesyła jakże tragiczny — uśmiech mężowi i kontynuuje zeznania.

W ogniu pytań prokuratora.

Pytania zadaje prokurator Willentz które opisał w dramatycznych i wzruszających słowach dzieje przestępstwa. Z odpowiedzi Anny Lindbergh wylania się męka i cierpienia jakie przeżyła młoda matka.

Odtwarza ona jasno szczegóły tego dnia, tak podobnego do innych w spokojnym życiu willi w Hopewell. Była przez cały czas z dzieckiem poza krótkim, popołudniowym spacerem. Opo-wiadala o czarującym, błękitnookim synku.

— Spędziłam z nim cały ranek. Po śniadaniu bawiłam się z nim. Był wesoły i śmieszek. Miał wówczas lekki katar, lecz był zdrowym dzieckiem. Liczył dwadzieścia miesięcy i już wszystkich domowników poznawał.

Zkolei Anna opisuje pokój synka, jego zabawki, parawan, malowany w kwiaty. Łóżeczko było dwubarwne: błękitno-różowe.

— Pani dziecko było jasnowłose — pada pytanie prokuratora.

— Miało blond faliste włosy.

Anna Lindbergh bladej. Odżyły w niej widać ze szczególną siłą wspomnienia i obraz synka.

Hauptmann zaś drgnął w tej chwili. „Blond... faliste włosy...”

Hauptmann jest również ojcem niepełna dwuletniego, jasnowłosego dziecka...

— Po obiedzie, piastunka, Betty Gow, z krzykiem wpadła do salonu:

— „Dziecko zginęło!”

Pułkownik i Anna pobiegli do pokoju synka, łóżeczko było puste.

Lzy przerywają zeznania Anny Lindbergh. Potem, dalej powiada o straszliwych godzinach, gdy mąż jej wśród nocy ruszył na poszukiwania i przebiegł las okoliczny. W domu zapanowała panika. Potem — przybycie policji, reporterów. Koszmarna noc odżywa na sali sądowej.

Cyniczny szantaż na cmentarzu.

Prokurator Willentz opisuje rozpacz i mękę następnych dni, gdy nieszcze-

śliwy ojciec gorączkowo szukał w okolicy synka:

— Dziecko, które obecny tu zbrodniarz opuścił na ziemię, gdy schodził po drabinie, było pogrzebane w lesie, pod stosem gałęzi.

Dlaczego Hauptmann troszczył się jeszcze o martwe dziecko? O kilometr od domu Lindberghów Hauptmann, po porzuceniu zbyt ciężkiej drabiny, zdarł z dziecięcych zwłok odzież. Uplanował już wtedy, że posłuży ona do cynicznego szantażu, który potem nastąpił na cmentarzu w Bronx.

Prokurator odtwarza scenę spotkania cmentarnego. Pośrednik dr. Condon, wysiadł z auta, podczas gdy czekał w nim Lindbergh. Porywacz zdobył się na skrajny, nieludzki cynizm:

— Panie doktorze, czy spłonę w piekło, jeśli dziecko umrze?

A wiedział przecież, że zwłoki nieszczęsnego dziecka od wielu już dni zakopane są w lesie.

Zwłoki odkrył 12 maja murzyn, przechodzący lasem:

— Twarz dziecka była jeszcze biała, gdy ojciec obrócił zwłoki. Zczerniała jednak zupełnie po dwudziestu minutach. Jedna nóżka była zżarta przez jakieś leśne zwierzę. Ciało było w zupełnym rozkładzie. Nieszczęsne dziecko zaczęło już gnąć tragicznej nocy porwania, w grobie, który stworzył mu Hauptmann.

Anna Lindbergh słucha tej wstrząsającej opowieści. Thumi łkanie i łzy.

Obrońca Hauptmanna rzekł się pytań.

Zbolały ojciec.

Kolej na Lindbergha. Gdy wstaje, rosła jego postać góruje nad salą. Twarz jego poważna i jakby zrezygnowana, nie ma już w sobie śmiałości bohatera, który przeleciał Atlantyki, lecz nosi tragiczne piętno cierpienia.

Na sali wytwarza się atmosfera emocji. Padają pytania sądu. Odpowiedzi pułk. Lindbergha są mniej szczegółowe od zeznań jego żony, niecierpliwe jakby.

Opowiada o wieczorze, spędzonym z żoną. Gdy czytał po obiedzie w bibliotece, usłyszał nagle głuchy dźwięk, jakby odgłos padającego ciała. Nie zwrócił na to szczególniej uwagi. Potem Lindbergh potwierdza zeznania żony. Gdy wbiegł do pokoju, łóżeczko było puste, a w pościeli odgnieciony jeszcze był kształt dziecięcego ciała. Na parapecie

Zbiórka na fundusz szkolnictwa polskiego zagranicą odbędzie się od 15 stycznia do 14 lutego.

W salce konferencyjnej Zarządu Miejskiego odbyło się konstytucyjne zebranie lokalnego Komitetu Funduszu Szkolnictwa Polskiego Zagranicą. Zebranie zagał i przewodniczył mu p. radca Mencil, zaznajamiając zebranych z celami i programem pracy komitetu, który obejmuje swoją działalnością ziemie całej Polski.

Pod protektorem p. Prezydenta Rzeczypospolitej odbędzie się w dniach od 15 stycznia do 14 lutego br. zbiórka, której wykonaniem technicznym na terenie Bydgoszczy zajmie się wyłoniony specjalnie komitet wykonawczy pod

Śmiertelny cios krzesłem w głowę przyjaciela.

Krwawa bóka w karczmie znalazła swój epilog w sądzie.

Przed sądem okręgowym w Bydgoszczy opowiadali wczoraj za udział w bójkę z wynikiem śmiertelnym 24-letni Edmund Pałkowski z Nowego (pow. Świecie), sprawca mimowolnego zabójstwa oraz Feliks Ciechanowski z Mątew, pow. inowrocławskiego.

Oskarżeni oraz Edmund Nocha znajdowali się w karczmie restauratora Solińskiego i mocno popijali. Nagle doszło do kłótni pomiędzy Nochą a Ciechanowskim. Na interwencję gospodarza pragnął uspokoić sprzeczających się Edmund Pałkowski, przyczem doszło do rękoczynów. Podczas bójk, jaka się wywiązała, Pałkowski ugodził krzesłem w głowę swego przyjaciela Nocha, który padł nieprzytomny na podłogę. Po trzech dniach na skutek przekrwawienia mózgu Nocha zmarł.

Przewód sądowy wykazał, że oskarżony Pałkowski działał w afekcie i był podchmielony, a poza tem nie miał zamiaru zabić swego

okna leżał list, który — jak twierdzi akt oskarżenia — pisany był przez Hauptmanna. Pod oknem Lindbergh dostrzegł ślady stóp.

— Czy nie były to ślady pańskiej żony lub piastunki? — pyta prokurator.

— Nie, to były męskie ślady.

Pasowało do nich zresztą obuwie Hauptmanna.

Dramatyczne zeznania tego dnia w sądzie Flemington nie przełamały spokoju Hauptmanna. Poza kilku chwilkami, gdy wydawał się wzruszony, zachował zupełną obojętność i woskową maskę zastygłej jakby twarzy.

Statek amerykański „Hawanna” rozbił się u brzegów Florydy.

Parowiec amerykański „Hawanna”, bliźniak niedawno spalonego statku „Morro Castle”, należący do tej samej linii okrętowej, najechał na rafy u brzegów Florydy. Na pokładzie statku znajdowało się 117 pasażerów, których wysadzono na brzeg. Zaloga w liczbie 126 ludzi pozostała na statku. Na sygnały wysłane z pokładu „Hawanny” pośpieszyło na ratunek szereg statków, znajdujących się w pobliżu. Niebawem przybyły. Portugalskiemu „El Oceano” udało się podejść w pobliże wyrzuconego na skały statku i przyjąć część rozbitków na swój pokład. Według ostatnich wiadomości, z półśrodek pasażerów zginęło dwoje dzieci. Jeden z pasażerów zmarł na udar serca.

Ulica w norweskim porcie runęła w morze.

W norweskim porcie Drammen na skutek osunięcia się ziemi zawaliła się do morza ulica nadbrzeżna na przestrzeni paruset metrów, na której znajdowały się składy miejscowej huty szklanej. W czasie tej katastrofy 4 ludzi straciło życie, zaś dwoje zdołało się uratować w ostatniej chwili. Istnieje obawa, że nastąpią jeszcze dalsze osunięcia się ziemi.

Zła przemiana materji

jest często przyczyną wielu chorób (kamienie żółciowe, artretyzm, ischias, choroby skóry). Ziola Cholekinaza H. Niemojewskiego systematycznie i energicznie wzmagają czynność wątroby, wydzielają w ten sposób szkodliwe, poboczne produkty przemiany materji, równocześnie uniemożliwiają zaleganie ich w organizmie. Sprzedaż: Skład główny: Warszawa, Nowy-Swiat 5 oraz apteki i składy apteczne. Żądać bezpłatnych broszur.

Uwaga, robotnicy parafji Bielawki!
W niedzielę, 13 bm. o godz. 2 po południu walne zebranie Katolickiego Tow. Robotników Polskich parafji św. Wincentego à Paulo — w sali Rzeźni Miejskiej.
Towarzystwo odwiedzi przedstawicieli centrali poznańskiej ks. dr. Michałowicz.
O liczny udział prosi Zarząd.

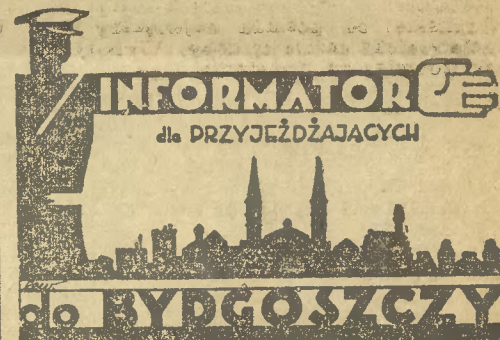
W podróży

w hotelach, restauracjach, pensjonatach, czytelnich, świetlicach, w wszystkich uzdrowiskach, w księgarniach dworcowych itp. prosimy żądać

DZIENNIK BYDGOSKI!

— Zgłaszanie dzieci głuchoniemych i ociemniałych. W wykonaniu ustawy z dnia 7 sierpnia 1911 r. o obowiązku szkolnym dzieci niewidomych i głuchoniemych, wzywa się rodziców i opiekunów, zamieszkałych w obrębie miasta Bydgoszczy, do zgłoszenia dzieci zdolnych do nauki i dostatecznie rozwiniętych: a) dzieci ociemniałych i w wysokim stopniu słabo widzących, które do dnia 1 września 1935 r. ukończą 4, 5 i 6 rok życia; b) dzieci głuchoniemych, niemych i o przytępionym słuchu, które do 1 września 1935 r. ukończą 4, 5, 6 i 7 rok życia. Zgłoszenia wraz ze świadectwem urodzenia zgłoszonego dziecka należy podać najpóźniej do dnia 20 stycznia 1935 r. do oddziału szkolnego, ul. Długa 41 i p. Niezastosowanie się do powyższego podlega karze w myśl rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1923 r. o postępowaniu administracyjnym.

Przy zepsutym żołądku, zaburzeniach trawienia, niesmaku w ustach, bólu w skroniach, gorączce, zaparciu stolca, wymiotach lub rozwolnieniu już jedna szklanka naturalnej wody gorzkiej **Franciszka-Józefa** działa pewnie, szybko i dodatnio. Zalecana przez lekarza.

(PŁATNY DZIAŁ REKLAMOWY).

Gdzie zamieszkać?

„Gastronomia”, hotel i restaur., Dworcowa 19.

Restauracje:

Restauracja, kawiarnia i cukiernia Berendt, Dworcowa 6.

Kawiarnia „Europa”, Gdańska 10. Dancing do rana.

Kabarety:

„Oaza”, pierwszorzędnny kabaret, Pomorska 19.

Gdzie i co kupić?

O. Neuman, Stary Rynek 14. Nowości karnawałowe. Jedwabie, tow. wełniane, bawełniane. Firany, trykotaże, koldry. Najtaniej.

Be-De-Te — Bydgoski Dom Towarowy — Gdańska 15. Największy dom tow. Polski Zach.

H. Kaszubowski S.z.o.p. Długa 22. Zegarki, biżut.

F. A. Matz, Stary Rynek 19 i Śniadeckich 49. Nadeszły ostatnie nowości w materiałach wełnianych, damskich i męskich. Materiały bawełniane, swetry, trykotaże w olbrzymim wyborze. Ceny bezkonkurencyjne.

Drukarnia Bydgoska S. A., Poznańska 12/14 — wykonuje wszelkie druki rodzinne, kupieckie i dla towarzystw — szybko, czysto i tanio.

Odjazd pociągów z Bydgoszczy:

Toruń — Warszawa: 23, 6.50, 8.00, 8.57, 12.55, 15.30, 18.01, 19.53, 21.26 (tranzylowy), 23.16.
Czł. — Gdańsk — Gdynia: 0.40, 3.56, 5.50, 7.35, 12.13, 18.13, 17.17, 20.03, 20.10.
Koszalin — Gdynia: 8.13, 16.45.
Hale — Biał. — 6.15, 10.49 (rana) 14.45, 19.16.
Unisław — Brodnica: 4.50, 8.11, 12.45, 16.10, 21.55.
Inowrocław — Poznań: 2.31, 3.50, 6.20, 11.45, 18.40, 18.10, 20.40, 22.25.
Wągrowiec — Poznań: 5.00, 10.32, 13.20, 18.54.
Inowrocław — Kargnie — Herby Nowe: 2.31, 12.40.

